

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/64/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2122014236
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Ferencziová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2122014236.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Ferencziovej a sudcov JUDr. Rastislava Kresla a JUDr. Mgr. Martina Floriša, PhD., v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX, pre zločin neoprávneného zaobchádzania s liekmi, liečivami a zdravotníckymi pomôckami podľa § 170a ods. 1 písm. b), písm. c), ods. 2 písm. b), písm. d), písm. e) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. i), písm. j) Trestného zákona a prečin neoprávneného podnikania podľa § 251 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného a prokurátora Krajskej prokuratúry Trnava proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 20.03.2025, č.k. 2T/45/2022-3149, na verejnom zasadnutí konanom dňa 12.03.2026 takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. e), ods. 2 Trestného poriadku sa napadnutý rozsudok zrušuje vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.
II. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný

A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., bytom D. XXXX/XX, C.,

odsudzuje

Podľa § 170a ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom od 6. augusta 2024 (ďalej len „Trestný zákon“) s použitím § 36 písm. l), písm. n), písm. o) Trestného zákona, § 37 písm. h) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a), 51 ods.1 Trestného zákona výkon trestu odňatia slobody obžalovanému podmienene odkladá a zároveň určuje probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe v trvaní 5 (päť) rokov .

Podľa § 51 ods. 4 písm. h) a k) Trestného zákona súd ukladá obžalovanému povinnosť v skúšobnej dobe:
- podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu,
- zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie,

Podľa § 51 ods. 4 Trestného zákona par analogiam súd ukladá obžalovanému povinnosť v skúšobnej dobe:
- oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona ukladá obžalovanému trest prepadnutia vecí:

- USB Kingston DTSE 9, 16 GB - bez hesla,
- 1 ks mobilný telefón MOTOROLA E20, PIN XXXX, IMEI 1: 351 496 370 993 615/06, IMEI 2: 351 496 372 493 614/06, SIM karta O2, telefónne číslo XXXX XXX XXX,
- 1 ks SIM karta O2 č. 894210439971716693 a 1 ks SIM karta LYCAMOBILE č.

- 8944840001068102097,
- 1 ks USB SANDISK 32 GB,
- 1 ks mobilný telefón značky SAMSUNG SIO, IMEI 1: 353 3604 8052 8372/01, IMEI 2: 356 341271528373/01, SIM karta O2, telefónne číslo XXXX XXX XXX, PIN kód XXXXXX,
- 1 ks bankomatová karta E. BIZNIS na meno E. F., VP WEBS LTD číslo XXXX XXXX XXXX XXXX,
- 1 ks bankomatová karta E. BIZNIS na meno E. F., MOSAIC EURÓPE, s. r.o., číslo XXXX XXXX XXXX XXXX,
- 1 ks bankomatová karta E. BIZNIS na meno E. F., VP INTERNATIONAL LTD, číslo XXXX XXXX XXXX XXXX,
- 1 ks bankomatová karta E. BIZNIS na meno E. F., GOOD BARBATUKA, s.r.o., číslo XXXX XXXX XXXX XXXX,
- 1 ks bankomatová karta G. na meno H. A., číslo XXXX XXXX XXXX XXXX,
- 1 ks bankomatová karta G. na meno H. A., číslo XXXX XXXX XXXX XXXX,
- 1 ks bankomatová karta D. na meno A. I., AMSOKERA, s.r.o., číslo XXXX XXXX XXXX XXXX,
- 1 ks bankomatová karta D. na meno A. I., CHOPOLANE, s.r.o. číslo XXXX XXXX XXXX XXXX,
- 1 ks bankomatová karta J. K. na meno A. B., číslo XXXX XXXX XXXX XXXX,
- 1 ks bankomatová karta J. K., bez mena, číslo XXXX XXXX XXXX XXXX,
- 1 ks bankomatová karta G. na meno L. B., číslo XXXX XXXX XXXX XXXX,
- 1 ks bankomatová karta A. na meno E. F., číslo XXXX XXXX XXXX XXXX k účtu č. XXXXXXXXXXXX (sprievodný list k bankomatovej karte),
- mobilný telefón značky REDMI NOTE 10 5G, IMEI 1: 863 238 051 693 424, IMEI 2: 863 238 051 693 432,
- elektronická mikrováha značky MOMERT,
- krabica od mobilného telefónu značky NOKIA 105, IMEI 1: 355 7947 4563 7586, IMEI 2: 355 7947 4763 7584, krabica je bez mobilného telefónu,
- 30 ks listov A4 rôznych písomností,
- 1 ks nožnice s úchopom čiernej farby,
- 1 ks pero modrofialovej farby,
- 3 ks papier formátu A4 popísaný ručným písmom,
- 1 ks tlačiareň - multifunkčné zariadenie značky HP bielej farby DeskJet 2320 so sieťovým káblom a USB káblom, s. č. CM088234JT,
- vrečko s obsahom 3 úlomkov zelených tabliet,
- vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom 1/2 oválnej tablety,

Podľa § 60 ods. 1 písm. b) Trestného zákona ukladá obžalovanému trest prepadnutia vecí:

- 5 ks nevybalených SIM kariet,
- 1 ks priehľadná lepiaca páska,
- vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom 12 ks oválnych tabliet,
- 5 balení s nápisom Kamagra 100,
- 3 balenia s nápisom Super Kamagra,
- 1 balenie s nápisom Cialis 20 mg,
- 1 283 balení s nápisom Kamagra Oral Jelly,
- 53 balení s nápisom Modafinil Tablets,
- 18 balení s nápisom Armodafinil Tablets,
- 32 balení s nápisom Kamagra Gold 100,
- 2 balenia s nápisom Cenforce 200,
- 547 balení s nápisom Super P-force,
- 740 balení s nápisom Kamagra Effervescent Tablets,
- 33 balení s nápisom Sildalist,
- 30 balení s nápisom Vidalista 40,

- 628 balení s nápisom Kamagra Super,
- 198 balení s nápisom Adipex Swiss 45,
- 194 balení s nápisom Armodufinil Tablets Wahlert 150,
- 300 balení s nápisom Apcalis - sx oral jelly,
- 649 balení s nápisom Modafinil Tablets USP Modvigil,
- 9 124 balení s nápisom Kamagra Gold 100,
- 316 ks balení s nápisom Lovegra 100,
- 77 balení s nápisom Cenforce 200,
- 115 balení s nápisom Tadalafil Tablets IP 20,
- 26 balení s nápisom Vidalista 20,
- 8 balení s nápisom Modafinil Tablets,

Podľa § 60 ods. 1 písm. c) Trestného zákona ukladá obžalovanému trest prepadnutia vecí:

- 1 ks masívna retiazka zo žltého kovu, dĺžka cca. 65 cm,
- 1 ks retiazka zo žltého kovu, s príveskom s ornamentom, dĺžka retiazky cca. 20 cm,
- 2 ks náušnice zo žltého kovu,
- 1 ks náramok zo žltého kovu,
- peňažné prostriedky vo výške 22 670,- eur,

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej aj len ako „okresný súd“) zo dňa 20.03.2025, č.k. 2T/45/2022-3149 bolo rozhodnuté takto:

„Podľa § 166 Trestného poriadku bol obžalovaný A. B., nar. XX. XXXX XXXX v C., bytom D. XXXX/XX, C., predtým vo výkone väzby v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby Leopoldov, rozsudkom Okresného súdu Trnava č. k. 2T/45/2022 - 2802 z 12. mája 2022 právoplatne uznaný vinným zo spáchania zločinu neoprávneného zaobchádzania s liekmi, liečivami a zdravotníckymi pomôckami podľa § 170a ods. 1 písm. b), písm. c), ods. 2 písm. b), písm. d), ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. i), písm. j) Trestného zákona v jednočinnom súbehu so zločinom neoprávneného podnikania podľa § 251 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona.

Z a t o s a o d s u d z u j e :

Podľa § 170a ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom od 6. augusta 2024 s použitím § 36 písm. l), písm. n), písm. o) Trestného zákona, § 37 písm. h) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 39 ods. 5 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona a § 46 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona výkon trestu odňatia slobody obžalovanému podmienčne odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určuje obžalovanému skúšobnú dobu v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona ukladá obžalovanému trest prepadnutia vecí:

- USB Kingston DTSE 9, 16 GB - bez hesla,
- 1 ks mobilný telefón MOTOROLA E20, PIN XXXX, IMEI 1: 351 496 370 993 615/06, IMEI 2: 351 496 372 493 614/06, SIM karta O2, telefónne číslo XXXX XXX XXX,
- 1 ks notebook značky LENOVO, IdeaPad S 540 s nabíjacím adaptérom, heslo paradoX1987,
- 1 ks SIM karta O2 č. 894210439971716693 a 1 ks SIM karta LYCAMOBILE č. 8944840001068102097,
- 1 ks USB SANDISK 32 GB,
- 1 ks mobilný telefón značky SAMSUNG SIO, IMEI 1: 353 3604 8052 8372/01, IMEI 2: 356 341271528373/01, SIM karta O2, telefónne číslo XXXX XXX XXX, PIN kód XXXXXX,
- 1 ks bankomatová karta E. BIZNIS na meno E. F., VP WEBS LTD číslo XXXX XXXX XXXX XXXX,
- 1 ks bankomatová karta E. BIZNIS na meno E. F., MOSAIC EURÓPE, s. r.o., číslo XXXX XXXX XXXX XXXX,

- 1 ks bankomatová karta E. BIZNIS na meno E. F., VP INTERNATIONAL LTD, číslo XXXX XXXX XXXX XXXX,
 - 1 ks bankomatová karta E. BIZNIS na meno E. F., GOOD BARBATUKA, s.r.o., číslo XXXX XXXX XXXX XXXX,
 - 1 ks bankomatová karta G. na meno H. A., číslo XXXX XXXX XXXX XXXX,
 - 1 ks bankomatová karta G. na meno H. A., číslo XXXX XXXX XXXX XXXX,
 - 1 ks bankomatová karta D. na meno A. I., AMSOKERA, s.r.o., číslo XXXX XXXX XXXX XXXX,
 - 1 ks bankomatová karta D. na meno A. I., CHOPOLANE, s.r.o. číslo XXXX XXXX XXXX XXXX,
 - 1 ks bankomatová karta J. K. na meno A. B., číslo XXXX XXXX XXXX XXXX,
 - 1 ks bankomatová karta J. K., bez mena, číslo XXXX XXXX XXXX XXXX,
 - 1 ks bankomatová karta G. na meno L. B., číslo XXXX XXXX XXXX XXXX,
 - 1 ks bankomatová karta A. na meno E. F., číslo XXXX XXXX XXXX XXXX k účtu č. XXXXXXXXXXXX (sprievodný list k bankomatovej karte),
 - mobilný telefón značky REDMI NOTE 10 5G, IMEI 1: 863 238 051 693 424, IMEI 2: 863 238 051 693 432,
 - elektronická mikrováha značky MOMERT,
 - krabica od mobilného telefónu značky NOKIA 105, IMEI 1: 355 7947 4563 7586, IMEI 2: 355 7947 4763 7584, krabica je bez mobilného telefónu,
 - 30 ks listov A4 rôznych písomností,
 - 1 ks nožnice s úchopom čiernej farby,
 - 1 ks pero modrofialovej farby,
 - 3 ks papier formátu A4 popísaný ručným písmom,
 - 1 ks tlačiareň - multifunkčné zariadenie značky HP bielej farby DeskJet 2320 so sieťovým káblom a USB káblom, s. č. CM088234JT,
 - vrečko s obsahom 3 úlomkov zelených tabliet,
 - vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom 1/2 oválnej tablety,
- Podľa § 60 ods. 1 písm. b) Trestného zákona ukladá obžalovanému trest prepadnutia vecí:
- 5 ks nevybalených SIM kariet,
 - 1 ks priehľadná lepiaca páska,
 - vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom 12 ks oválnych tabliet,
 - 5 balení s nápisom Kamagra 100,
 - 3 balenia s nápisom Super Kamagra,
 - 1 balenie s nápisom Cialis 20 mg,
 - 1 283 balení s nápisom Kamagra Oral Jelly,
 - 53 balení s nápisom Modafinil Tablets,
 - 18 balení s nápisom Armodafinil Tablets,
 - 32 balení s nápisom Kamagra Gold 100,
 - 2 balenia s nápisom Cenforce 200,
 - 547 balení s nápisom Super P-force,
 - 740 balení s nápisom Kamagra Effervescent Tablets,
 - 33 balení s nápisom Sildalist,
 - 30 balení s nápisom Vidalista 40,
 - 628 balení s nápisom Kamagra Super,
 - 198 balení s nápisom Adipex Swiss 45,
 - 194 balení s nápisom Armodufinil Tablets Wahlert 150,
 - 300 balení s nápisom Apcalis - sx oral jelly,
 - 649 balení s nápisom Modafinil Tablets USP Modvigil,
 - 9 124 balení s nápisom Kamagra Gold 100,
 - 316 ks balení s nápisom Lovegra 100,
 - 77 balení s nápisom Cenforce 200,
 - 115 balení s nápisom Tadalafil Tablets IP 20,
 - 26 balení s nápisom Vidalista 20,
 - 8 balení s nápisom Modafinil Tablets,
- Podľa § 60 ods. 1 písm. c) Trestného zákona ukladá obžalovanému trest prepadnutia vecí:
- 1 ks hodinky ROLEX zo strieborno - žltého kovu,
 - 1 ks hodinky TUDOR modro - striebornej farby s modrým gumovým remienkom, výrobné číslo I72579825600t,
 - 1 ks masívna retiazka zo žltého kovu, dĺžka cca. 65 cm,

- 1 ks retiazka zo žltého kovu, s príveskom s ornamentom, dĺžka retiazky cca. 20 cm,
- 2 ks náušnice zo žltého kovu,
- 1 ks náramok zo žltého kovu,
- peňažné prostriedky vo výške 22 670,- eur,

Podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona sa vlastníkom prepadaných vecí stáva Slovenská republika.“

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Dávida Štefanka (ďalej aj len ako „obhajca JUDr. Štefanka“), a to proti výroku o treste prepadnutia vecí. Obhajca zahlásil odvolanie podaním zo dňa 04.04.2025, ktoré bližšie odôvodnil podaním doručeným okresnému súdu dňa 21.05.2025 nasledovne (citácia):

„V trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvalo bytom D. XX, XXX XX C., (ďalej aj ako „obžalovaný“), vedenej na Okresnom súde Trnava, pod sp. zn.: 2T/45/2022, bol dňa 20.03.2025 na hlavnom pojednávaní vydaný Rozsudok Okresného súdu Trnava, sp. zn. 2T/45/2022 (ďalej len „rozsudok“), na základe ktorého došlo k odsúdeniu obžalovaného v trestnej veci pre zločin Neoprávneného zaobchádzania s liekmi, liečivami a zdravotníckymi pomôckami podľa § 170a ods. 1, ods. 2 Trestného zákona v súbehu s prečinom Neoprávneného podnikania podľa § 251 ods. 4 Trestného zákona, za čo bol obžalovaný odsúdený:

- Podľa § 170 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2 a § 39 ods. 5 Trestného zákona, na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.
- Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a § 50 ods. 1 Trestného zákona sa obžalovanému trest odňatia slobody podmienene odložil so skúšobnou dobou v trvaní 2 (dva) roky.
- Podľa § 60 ods. 1 písm. a), písm. b) a písm. c) Trestného zákona bol obžalovanému uložený trest prepadnutia vecí.

Obžalovanému bol rozsudok oznámený na hlavnom pojednávaní dňa 20.03.2025, pričom obžalovaný v zákonnej lehote proti rozsudku podal odvolanie. Obžalovaný v podanom odvolaní uviedol, že po doručení rozsudku podané odvolanie podrobnejšie zdôvodní.

Obžalovaný po doručení rozsudku odôvodňuje svoje odvolanie nasledovne.

Obžalovaný podal odvolanie z nasledovných dôvodov:

- a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutému výroku rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
- b) pre chyby v napadnutom výroku rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- c) z dôvodu pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutého výroku, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,
- d) z dôvodu, že napadnutým rozsudkom boli porušené ustanovenia Trestného zákona,
- e) z dôvodu, že je uložený trest neprimeraný. 5. Obžalovaný nenamieta výrok o uložení trestu odňatia slobody, ktorý mu bol podmienene odložený. Tento trest obžalovaný považuje za spravodlivý a zákonný. Obžalovaný však vidí zásadné pochybenia vo výroku o uložení trestu prepadnutia vecí, nakoľko obžalovaný je presvedčený o tom, že pri niektorých konkrétnych hnutelných veciach nebolo preukázané, že boli naplnené predpoklady na uloženie trestu prepadnutia vecí podľa § 60 ods. 1 Trestného zákona. Obžalovaný je presvedčený o tom, že na základe nezákonného postupu súdu pri uložení trestu prepadnutia vecí, existuje všetkých 5 vyššie uvedených odvolacích dôvodov na zrušenie rozsudku Okresného súdu Trnava.

Obhajoba aj na poslednom hlavnom pojednávaní (dňa 20.03.2025) upriamovala pozornosť na to, že na základe skutočností, ktoré odzneli zo strany svedkyne M. N. na hlavnom pojednávaní dňa 06.12.2024, bolo zo strany súdu potrebné precíznejšie sa vysporiadať aj s tým, či boli pri všetkých veciach uvedených v rozsudku zo dňa 12.09.2022 (teraz aj v aktuálnom rozhodnutí) splnené podmienky na prepadnutie vecí v zmysle § 60 ods. 1 Trestného zákona.

Obžalovaný má zato, že pri veciach, ktoré svedkyňa N. označila ako svoje veci (teda pri finančnej hotovosti vo výške 19 000 EUR a pri notebooku značky Lenovo) a pri veciach, pri ktorých svedkyňa N. uviedla, že ich darovala obžalovanému (teda pri hodinkách značky ROLEX zo strieborno – žltého kovu a TUDOR modro – striebornej farby), nebolo v priebehu tohto konania preukázané, žeby boli použité na spáchanie trestného činu, prípadne žeby boli výnosom z trestnej činnosti.

Svedkyňa N. aj obžalovaný sa k pôvodu a vlastníctvu daných vecí vyjadrili jasne, pričom pokiaľ by mali tieto veci prepadnúť v zmysle § 60 ods. 1 Trestného zákona, tak by mala prokurátora preukázať splnenie zákonných podmienok na uloženie takéhoto trestu. Máme zato, že prokurátor splnenie podmienok uvedených v § 60 Trestného zákona nepreukázal, teda by tieto veci mali byť vydané obžalovanému a svedkyňi M. N.. Dôkazné bremeno bolo v tomto ohľade plne na strane prokuratúry.

Z pohľadu obžalovaného je neprijateľné, aby orgány činné v trestnom konaní zaistili prakticky všetky cennosti v jeho byte a následne nepodložene všetky tieto veci prepadli v prospech štátu.

Súd na poslednom hlavnom pojednávaní (dňa 20.03.2025) stručne k trestu prepadnutia vecí uviedol, že neuveril tvrdeniam svedkyne N., nakoľko tá podľa názoru súdu nemohla disponovať takými finančnými prostriedkami, aby mohla zabezpečiť predmetné dary pre obžalovaného a aby mohla disponovať úsporami vo výške 19.000 EUR. 13. V rozsudku súd svoju argumentáciu doplnil v predposlednom odseku odôvodnenia rozsudku (na str. 14 a 15).

Súd na strane 14 rozsudku uviedol jednak to, že: „Znaleckým dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, že v notebooku značky Lenovo sa nachádzali materiály, ktoré priamo súviseli s páchaním trestnej činnosti.“

K tomuto obžalovaný uvádza, že pokiaľ sa aj v notebooku svedkyne N. nachádzali materiály súvisiace s trestnou činnosťou obžalovaného, tak to v žiadnom prípade nepreukazuje splnenie podmienok na uloženie trestu prepadnutia vecí. 16. V zmysle § 60 ods. 1 Trestného zákona: „Súd uloží trest prepadnutia vecí,

- a) ktorá bola použitá na spáchanie trestného činu,
- b) ktorá bola určená na spáchanie trestného činu, alebo
- c) ktorá je výnosom z trestnej činnosti.“

Podľa výroku rozsudku o treste mal byť notebook svedkyne N. použitý na spáchanie trestného činu.

Daný záver súdu však nie je podložený dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise a nie je v súlade s podmienkou ustanovenia § 60 ods. 1 Trestného zákona, ktorá vyžaduje, aby vec, vo vzťahu ku ktorej má byť uložený trest prepadnutia vecí, bola aktívne použitá na spáchanie trestného činu.

V danom prípade súd dostatočne nepreukázal, že by predmetný notebook sám o sebe bol použitý ako nástroj na spáchanie trestného činu. Skutočnosť, že sa v ňom nachádzali nejaké materiály, ktoré mali súvis so skutkom, neznamená, že notebook bol použitý ako prostriedok trestnej činnosti v zmysle zákona.

Obžalovaný sa dopustil trestného činu tým, že neoprávnené dovážal a predával lieky určené na erekciu. Súd sa absolútne nevyssporiadal s tým, ako konkrétne mal byť notebook svedkyne N. použitý priamo na túto trestnú činnosť.

Okrem toho upriamujeme pozornosť na to, že pokiaľ by aj notebook svedkyne bol použitý na páchanie trestnej činnosti obžalovaného, tak tento by mohol prepadnúť v prospech štátu jedine v prípade, že by patril obžalovanému, čo nebolo dostatočne preukázané.

V zmysle § 60 ods. 4 Trestného zákona: „Trest prepadnutia vecí môže súd uložiť, len ak ide o vec patriacu páchatelovi.“

Navyše, z obsahu rozsudku ani znaleckého posudku nevyplýva, že by notebook používal priamo obžalovaný a že svedkyňa N. by danú vec nepoužívala. V partnerskom vzťahu medzi dvoma osobami je úplne bežné, že jeden z partnerov príležitostne použije vec druhého partnera, avšak to neznamená, žeby mu táto vec patrila, prípadne žeby ju používal na trestnú činnosť.

S prihliadnutím na uvedené obžalovaný namieta, že v danom prípade neboli splnené zákonné predpoklady na uloženie trestu prepadnutia vecí podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, a preto považuje uloženie tohto trestu za nezákonné.

Rovnako obžalovaný odmieta aj to, žeby boli splnené zákonné predpoklady na prepadnutie finančných úspor svedkyne M. N., nakoľko nebolo dostatočne preukázané, že tieto boli výnosom z trestnej činnosti. Súd ďalej na strane 14 rozsudku uvádzal, že: „Na druhej strane mala svedkyňa M. N. zo svojich finančných prostriedkov zakúpiť dvojce hodínok a zároveň našetriť devätnásťtisíc eur. Tvrdenia svedkyne však úplne nekorešponujú s ďalšími vykonanými dôkazmi na hlavnom pojednávaní..... V konaní nebolo rozporované, že dvojce hodínok kúpila svedkyňa, ale to z akých finančných prostriedkov ich zakúpila. Za daného stavu je jediné logicky vyvoditeľné vysvetlenie, že finančné prostriedky na dvojce hodínok, ktoré svedkyňa kúpila obžalovanému ako darček v Českej republike, boli výnosom z trestnej činnosti.“

K uvedenému obžalovaný uvádza, že zásadne nesúhlasí so záverom súdu, podľa ktorého je „jediné logicky vyvoditeľné vysvetlenie“, že finančné prostriedky použité na kúpu hodínok boli výnosom z trestnej činnosti.

Takýto záver súdu nie je podložený žiadnym jednoznačným dôkazom, ale vychádza výlučne z špekulatívneho zhodnotenia ekonomickej situácie svedkyne, ktoré nereflektuje spoločenskú realitu na Slovensku.

Je všeobecne známe a v spoločnosti rozšírené, že mnohí občania SR majú aj iné príjmy, než tie, ktoré sú formálne vykázané v daňových priznaniach – napríklad z neformálnej pomoci v rámci rodiny, práce „na dohodu“, brigád alebo zahraničných zdrojov, ktoré nemajú charakter výnosu z trestnej činnosti. Pokiaľ súd bez ďalšieho dôkazu a bez detailného preukázania zdroja príjmu vyvodzuje, že určitá hotovosť je automaticky výnosom z trestnej činnosti, porušuje zásadu in dubio pro reo, ako aj zásadu legality trestného konania.

Navyše, zo žiadneho dôkazu v trestnom spise jednoznačne nevyplýva, že by finančné prostriedky použité na nákup hodín boli výnosom z konkrétnej trestnej činnosti obžalovaného. Naopak, samotná svedkyňa v priebehu konania uviedla, že si peniaze našetrila postupne, a to najmä z príjmov z práce. Táto verzia nebola vierohodným spôsobom vyvrátená.

Skutočnosť, že súd výpoveď svedkyne N. nepovažuje za vierohodnú, nestačí na preukázanie trestného pôvodu finančných prostriedkov. Musí byť splnený štandard preukázania „bez rozumnej pochybnosti“, nie len „najpravdepodobnejšej možnosti“.

Obžalovaný odmieta tvrdenie súdu z poslednej strany 15 rozsudku, že: „Tvrdenie o tom, že svedkyňa mala našetriť devätnásťtisíc eur, bolo vzhľadom na výsledky dokazovania nereálne.“ Na základe vyššie uvedených skutočností obžalovaný trvá na tom, že svedkyňa N. si dané peniaze skutočne našetrila bez toho, aby potrebovala finančné prostriedky, ktoré by pochádzali z jeho trestnej činnosti. Úspory vo výške 19 000 EUR si dovoľujeme označiť za priemerné v podmienkach Slovenskej republiky.

Za irelevantné považujeme aj vyjadrenie sudcu, že: „Je len na uváženie, akú zárobkovú činnosť by osoba v jej mladom veku a v tom období musela vykonávať, aby dokázala pri uhrádzaní nákladov na bývanie a živobytie alebo pri platení za pohonné hmoty v prípade dochádzania do práce našetriť takýto obnos peňazí.“

Obžalovaný v prvom rade uvádza, že životné náklady M. N. neboli vôbec predmetom tohto konania. Okrem toho obžalovaný nerozumie ani argumentácii ohľadom veku svedkyne N.. Obžalovaný nerozumie tomu, či by súd akceptoval argumentáciu svedkyne N. pokiaľ by bola o 20 rokov staršia a v čom by sa tým menila životná situácia svedkyne N., ktorá má stabilný a dlhoročný vzťah.

Obžalovaný preto namieta, že súd nezákonne konštruoval skutkový záver, ktorý nemá oporu v dôkazoch, čím zároveň došlo k porušeniu základných zásad trestného konania.

V zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku: „Orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav vecí, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.“

Obžalovaný trvá na tom, že po vykonaní dokazovania existujú viac ako dôvodné pochybnosti o tom, že notebook Lenovo bol použitý na páchanie trestnej činnosti a že úspory svedkyne M. N. boli výnosom z trestnej činnosti.

Obžalovaný trvá na tom, že dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok na uloženie trestu prepadnutia vecí ležalo na prokurátorovi. V trestnom konaní platí zásada in dubio pro reo, podľa ktorej v prípade pochybností musí byť rozhodnutie prijaté v prospech obžalovaného. Pokiaľ nebolo jednoznačne preukázané, že predmetné veci boli použité na páchanie trestnej činnosti alebo že predstavovali výnosy z trestnej činnosti, súd mal postupovať v súlade s touto zásadou a dané veci vrátiť ich vlastníkom. Nemožno akceptovať rozhodnutie založené na domnienkach či hypotetických úvahách, ak neexistujú priame dôkazy preukazujúce protiprávny pôvod majetku.

Obžalovaný ďalej odmieta, žeby rozhodnutie o prepadnutí vecí bolo v súlade so zákonnými ustanoveniami, na ktoré odkazuje aj samotný súd na stranách 10 a 11 rozsudku. 41. Už vyššie obžalovaný upriamoval pozornosť na to, že v zmysle § 60 ods. 4 Trestného zákona: „Trest prepadnutia vecí môže súd uložiť, len ak ide o vec patriacu páchatelovi.“

Obžalovaný trvá na tom, že na základe vykonaného dokazovania sú dôvodné pochybnosti o tom, že finančná hotovosť vo výške 19 000 EUR a notebook značky Lenovo patrili obžalovanému.

V zmysle § 34 ods. 3 Trestného zákona (ktorý citoval aj súd na strane 10 rozsudku):

„Trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.“

Obžalovaný je presvedčený o tom, že rozsudok Okresného súdu Trnava nebol ani v súlade s ustanovením § 34 ods. 3 Trestného zákona, nakoľko trest prepadnutia vecí, teda notebooku a hotovosti vo vlastníctve svedkyne N. a hodín, ktorá svedkyňa N. darovala svojmu priateľovi zo svojich úspor, jednoznačne postihuje aj svedkyňu N., ktorá nemala nič spoločné s trestnou činnosťou obžalovaného. Obžalovaný trvá na tom, že M. N. v rámci svojej výpovede presvedčivo vysvetlila pôvod predmetných

hodiniek a finančnej hotovosti. Obžalovaný upriamuje pozornosť na to, že úspory vo výške 19 000 EUR nemožno považovať za nereálne v prípade osoby, ktorá nežije sama a tým pádom nemá príliš vysoké výdavky.

Pozornosť chce obžalovaný upriamiť aj na to, že pokiaľ by verzia svedkyne N. o tom, že hodinky boli zakúpené z jej vlastných prostriedkov ako dar pre obžalovaného, nebola pravdivá, potom by v zmysle tejto nepravdivej verzie krabice od hodiniek a s nimi súvisiaca dokumentácia ostali v dispozícii svedkyne ako tej, ktorá ich mala kúpiť a údajne len formálne odovzdať. Skutočnosť, že tieto krabice a príslušenstvo boli odovzdané obžalovaným je autentická, plne konzistentná s tvrdením svedkyne, že išlo o dar. Prítomnosť krabíc v držbe obžalovaného preto nijako nespochybňuje pôvod finančných prostriedkov, z ktorých boli hodinky zakúpené, ale naopak, potvrdzuje dôveryhodnosť výpovede svedkyne o ich darovaní.

Svedkyňa N. si mohla dovoliť kúpiť obžalovanému predmetné dary, nakoľko jej výdavky neboli vysoké aj vzhľadom na jej spoločný život s obžalovaným. Súkromné finančné prostriedky M. N. však neboli príjmom z trestnej činnosti.

Z dôvodu, že sa nepreukázalo:

a) Použitie notebooku značky Lenovo na páchanie trestnej činnosti obžalovaného,

b) Žeby hodinky značiek ROLEX a TUDOR a peňažné prostriedky vo výške 19 000 EUR (ktoré svedkyňa N. označila ako svoje úspory) boli výnosom z trestnej činnosti,

mal súd postupovať v zmysle zásady in dubio pro reo, teda v prípade uvedených vecí nemal rozhodnúť o prepadnutí vecí.

Základným postulátom zásady in dubio pro reo je to, že právnym rámcom spôsobu hodnotenia dôkazov je ustanovenie § 2 ods. 12 Trestného poriadku, ktoré je súdnou praxou, aj právnou teóriou interpretované tak, že pri hodnotení dôkazov sa uplatní princíp „in dubio pro reo“, t.j. v pochybnostiach v prospech obvineného (viď. napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2To/2/2012). Okresný súd Trnava pri uložení trestu prepadnutia vecí absolútne uvedenú zásadu nerešpektoval.

Obžalovaný je názoru, že táto zásada mala byť v danom konaní jednoznačne použitá v jeho prospech a to z dôvodu, že aj po vykonaní všetkých dôkazov, existovala dôvodná pochybnosť (prinajmenšom) o tom, že predmetné veci boli na jeho trestnú činnosť použité, prípadne že išlo o výnos z jeho trestnej činnosti. Zásada „in dubio pro reo“ je jednou z hlavných zásad slovenského, resp. európsko-kontinentálneho trestného procesu. Jej obsahom je pravidlo, že je vždy nutné v prípade pochybností o zistenom skutkovom stave prikloniť sa ku skutkovej verzii pre obvineného priaznivejšej.

Obžalovaný opätovne upriamuje pozornosť na to, že nebol povinný preukazovať žiadne skutočnosti a dôkazné bremeno bolo na strane obžaloby, ktorá toto dôkazné bremeno neunesla. Obžalovaný a jeho priateľka vypovedali o predmetných veciach z dôvodu, že nepovažujú za správne, aby na základe trestnej činnosti obžalovaného bola trestaná aj jeho priateľka M. N..

V tomto prípade však nebolo povinnosťou obžalovaného a M. N. preukazovať pôvod a vlastníctvo predmetných vecí. Bolo povinnosťou prokuratúry preukazovať splnenie podmienok na prepadnutie vecí a povinnosťou súdu vydať zákonné rozhodnutie. Obžalovaný je presvedčený o tom, že súd ani prokuratúra svoje zákonne povinnosti nespĺnili.

V zmysle uznesenia Najvyššieho súdu SR z 22. októbra 2014, sp. zn. 3 Tdo 58/2014: „použitie zásady „in dubio pro reo“ prichádza do úvahy len vtedy, keď pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o nejakej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov.“

Na základe uvedeného obžalovaný navrhuje, aby odvolací súd zrušil Rozsudok Okresného súdu Trnava, sp. zn. 2T/45/2022, zo dňa 20.03.2025 v rozsahu výroku o uložení trestu prepadnutia vecí podľa § 60 ods. 1 písm. a), písm. b) a písm. c) Trestného zákona a aby sám rozhodol o uložení trestu prepadnutia tých vecí, kde bolo preukázané splnenie zákonných podmienok uvedených v § 60 ods. 1 Trestného zákona.

Alternatívne navrhujeme, aby odvolací súd vec vrátil Okresnému súdu Trnava na ďalšie konanie.“

3. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný tiež prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Pavla Gráčika (ďalej aj len ako „obhajca JUDr. Gráčik“), a to proti výroku o treste prepadnutia vecí ako aj proti konaniu, ktoré vyhláseniu rozsudku predchádzalo. Obhajca zahlásil odvolanie podaním zo dňa 04.04.2025, ktoré odôvodnil podaním doručeným okresnému súdu dňa 06.06.2025 nasledovne (citácia): „Dňa 20.03.2025 bol Okresným súdom Trnava vyhlásený rozsudok v rámci konania vedeného pod vyššie uvedenou spisovou značkou, ktorým bolo rozhodované o výroku o treste, keďže výrok o vine za spáchanie zločinu neoprávneného zaobchádzania s liekmi, liečivami a zdravotníckymi pomôckami podľa ustanovenia § 170a ods. 1 písm. b), písm. c), ods. 2 písm. b), písm. d), ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b), písm. i), písm. j) Trestného zákona v jednočinnom súbehu

so zločinom neoprávneného podnikania podľa ustanovenia § 251 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b) Trestného zákona, bol už právoplatne vyhlásený rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 12.09.2022.

Rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 20.03.2025, sp. zn. 2T/45/2022 mi bol uložený:

- podľa ustanovenia § 170 a ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024 s použitím § 36 písm. l), písm. n), písm. o) Trestného zákona, § 37 písm. h) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 39 ods. 5 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona a § 46 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

- podľa ustanovenia § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona mi bol výkon trestu odňatia slobody podmienenečne odložený.

- podľa ustanovenia § 50 ods. 1 Trestného zákona mi bola určená skúšobná doba v trvaní 2 (dva) roky.

- podľa ustanovenia § 60 ods. 1 písm. a), písm. b) a písm. c) Trestného zákona mi bol uložený trest prepadnutia vecí, ktoré sú presne popísané v znení tohto výroku rozsudku.

Proti vyššie uvedenému rozsudku som podal v zákonnej lehote odvolanie, a to proti výroku o treste prepadnutia vecí (v celom rozsahu tohto výroku, to zn. prepadnutie vecí podľa ustanovenia § 60 ods. 1 písm. a), písm. b) aj písm. c) Trestného zákona), ako aj proti konaniu, ktoré vyhláseniu rozsudku predchádzalo. Svoje odvolanie dopĺňam o nasledovné odôvodnenie.

V prvom rade uvádzam, že sa v plnom rozsahu pridrižavam odôvodnenia odvolania, ktoré bolo súdu predložené zo strany môjho obhajcu Mgr. Dávida Štefanku. Aby som predišiel duplicitnej odvolacej argumentácii, tak si dovoľím uviesť ďalšie podstatné skutočnosti nad rámec už tam uvedených skutočností.

Dovoľujem si poukázať na znenie uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 02.04.2014, sp. zn. 2 Tost 4/2014, konkrétne na nasledovné právne vety tu uvedené:

- I. Trestný poriadok účinný od 01.01.2006 priniesol odstránenie vyšetrovacej zásady zo súdneho konania, s čím je spojené dôkladné uplatnenie zásady zodpovednosti prokurátora za dokázanie viny obžalovaného, teda zásady „dôkazného bremena“. Vykonávanie dôkazov v súdnom konaní, ktoré strany nenavrhlí alebo nezabezpečili, je podľa aktuálnej právnej úpravy možnosťou, nie však už povinnosťou súdu. Prijatím tejto úpravy sa trestné konanie ako spor obžaloby a obhajoby približuje občianskemu súdному konaniu, ktorého je dôkazné bremeno žalobcu charakteristickou črtou.

- II. Spravodlivé meritórne rozhodnutie súdu, ktoré má komplexné (obojsmerné) dokazovanie orgánov činných v trestnom konaní v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku umožniť, je v prípade dôkaznej núdze rozhodnutie podľa zásady dôkazného bremena, teda pri pochybnostiach v prospech obžalovaného, čo znamená v neprospech obžaloby. Spravodlivé je, aby každý, kto spáchal trestný čin, bol za jeho spáchanie odsúdený a primerane potrestaný, ale len vtedy, resp. v tom rozsahu, v ktorom mu je vina dokázaná v konaní pred súdom (tzv. „objektívnu“ pravdu totiž v mnohých prípadoch nemožno, práve z objektívnych dôvodov, zistiť). V tomto konaní rozhoduje súd ako nestranný orgán a zodpovednosť za dokázanie skutku, ktorý sa obžalovanému kládie za vinu, nesie prokurátor (ako žalujúca strana).

- III. Ak má prokurátor niesť zodpovednosť za dokázanie viny obžalovaného v konaní pred súdom a ak má súd v tomto konaní vystupovať ako nestranný orgán, nemožno požadovať, aby súd vo vzťahu k prípravnému konaniu plnil úlohu „prieskumného vyšetrovateľa“ (ktorá v zásade patrí prokurátorovi) a aby svojím rozhodnutím po predbežnom prejednaní, resp. preskúmaní obžaloby určoval, či prokurátor môže a akým spôsobom má uniesť dôkazné bremeno v súdnom konaní (a ako musí byť odôvodnená obžaloba, aby obstála pri uznaní viny).

- IV. Porušenie povinnosti zistiť skutkový stav bez dôvodných pochybností a na to nadväzujúcich povinností orgánov činných v trestnom konaní ustanovených v § 2 ods. 10 Trestného poriadku nie je procesnou chybou v zmysle § 241 ods. 1 písm. f/ Trestného poriadku, respektíve § 244 ods. 1 písm. h/ Trestného poriadku a nie je sankcionované rozhodnutím o odmietnutí obžaloby a vrátení vecí prokurátorovi podľa naposledy označených ustanovení. Sankciu v tomto prípade predstavuje neunesenie dôkazného bremena prokurátorom v súdnom konaní, a to vo vzťahu ku všetkým skutkovým zisteniam, relevantným ako kvalifikačný moment (z hľadiska podstaty uznania viny je takou sankciou oslobodenie obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. a/ alebo písm. c/ Trestného poriadku).

V rámci konania pred súdom prvého stupňa bola vypočutá svedkyňa M. N., ktorá sa vyjadrovala k niektorým veciam, ktoré boli zaistené pri domovej prehliadke, resp. pri prehliadke iných priestorov, ktoré boli vykonané na začiatku samotného trestného stíhania mojej osoby. O veciach, ktoré boli zaistené pri vykonaných prehliadkach, bolo rozhodnuté napadnutým rozsudkom, konkrétne napadnutými výroky o treste, ktorými bolo rozhodnuté o prepadnutí vecí.

Z vecí, ktoré súd zaradil medzi veci, ktoré podliehali prepadnutiu vecí, boli sporné:

- Notebook značky LENOVO, IdeaPad S 540,

- Peňažné prostriedky vo výške 22.570,-Eur,
- 1ks hodinky zn. ROLEX zo strieborno – žltého kovu
- 1 ks hodinky TUDOR modro – striebornej farby s modrým gumovým remienkom, výrobné číslo 172579825600t.

Notebook zn. LENOVO, ktorý bol súdom označený ako vec, ktorá bola použitá na spáchanie trestného činu. Jediný argument súdu odôvodňujúci to, že mal byť tento notebook použitý na spáchanie trestného činu je konštatovanie súdu, že zo znaleckého dokazovania, ktoré nie je ani nijako špecifikované (aký znalecký posudok, aký znalec a pod.), malo vyplývať, že sa v notebooku Lenovo nachádzajú materiály, opäť nijako nešpecifikované, ktoré mali priamo súvisieť s páchaním trestnej činnosti. To je celá argumentácia súdu, ktorá má svedčiť o tom, že uvedený notebook mal byť použitý na páchanie trestnej činnosti. Súd sa takisto nijakým spôsobom nevysporiadal s tým, že jednak ja, ako aj svedkyňa N. sme zhodne potvrdili, že notebook patrí práve svedkyňi N.. Za uvedenej dôkaznej situácie bolo potrebné hľadiť aj na ustanovenie § 60 ods. 4 Trestného zákona, podľa ktorého:

- Trest prepadnutia veci môže súd uložiť, len ak ide o vec patriacu páchatelovi.

S touto skutočnosťou sa prvostupňový súd žiadnym spôsobom nevysporiadal. Naviac v zmysle vyššie spomenutého uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bolo práve na prokurátorovi, aby aj v otázke vlastníctva notebooku uniesol dôkazné bremeno. Nie je možné vychádzať výlučne z akejsi prezumpcie vlastníctva veci osobou, u ktorej bola robená domová prehliadka, naviac za okolností, kedy so mnou žila v domácnosti aj moja priateľka M. N., ktoré zhodne so mnou tvrdila, že notebook patrí jej. Som toho názoru, že prokurátor v tomto prípade neuniesol dôkazné bremeno vo vzťahu k otázke vlastníctva notebooku, to zn. nepodarilo sa mu preukázať, že som bol vlastníkom notebooku zn. Lenovo. Odôvodnenie, ktoré ponúka súd vo vzťahu k výroku o treste týkajúceho sa prepadnutia veci – notebooku Lenovo, je nedostačujúce, rozsudok je v tejto časti zaťažený vadou jeho nepreskúmateľnosti. Súd sa totiž nijako nevysporiadal s tým, že dôkazné bremeno na preukázanie toho, že notebook bol použitý na páchanie trestnej činnosti, ležalo na prokurátorovi, ktorý ho neuniesol. Odkaz na neurčité znalecké dokazovanie a na neurčité materiály, ktoré sa mali nachádzať v notebooku, nepreukazuje nič z toho, že by mal byť notebook použitý na páchanie trestnej činnosti. Otázka vlastníckeho práva bola úplne opomenutá, a práve v tejto časti je možné badať, že súd vyslovene prezumuje moje vlastnícke právo len z dôvodu, že sa u mňa tento notebook našiel pri domovej prehliadke. Opomína, že som domácnosť nezdíeľal sám.

Finančná hotovosť a hodinky zn. Rolex a Tudor – k týmto položkám uvádza súd v podstate spoločnú argumentáciu, a to že jediné logické vysvetlenie nadobudnutia hodínok a finančnej hotovosti je, že tieto boli výnosom z trestnej činnosti. Vo vzťahu k argumentácii o možnosti zakúpenia hodínok z prostriedkov, ktoré patrili M. N. sa v celom rozsahu pridrižiam skutočností, ktoré boli uvedené v znení odvolania podaného prostredníctvom Mgr. Štefanku.

Vo vzťahu k hodnoteniu možnosti našetrenia peňažnej sumy vo výške 19.000,-Eur uvádzam, že súd konštatoval, že nemal žiadne dôvodné pochybnosti o tom, že suma v tejto výške pochádza z trestnej činnosti a ďalej uvádza rôzne kritériá, pre ktoré je toho názoru, že si M. N. nemohla našetriť takúto sumu peňazí. Uvádzam však že celé odôvodnenie súdu vo vzťahu k hotovostnej sume peňazí je postavené na domnienkach a nie na výsledkoch vykonaného dokazovania. Opätovne poukazujem na to, že v tomto prípade mal dôkazné bremeno ohľadom toho, že uvedená peňažná hotovosť bola výnosom z trestnej činnosti prokurátor. Z pohľadu obhajoby toto dôkazné bremeno neuniesol a opätovne je potrebné poukázať aj na ustanovenie § 60 ods. 4 TZ, v zmysle ktorého existuje dôvodná pochybnosť ohľadom vlastníctva tejto finančnej hotovostnej sumy. Súd sa opätovne s týmito skutočnosťami nijako nezaoberal. S ohľadom na uvedené skutočnosti navrhujem, aby odvolací súd zrušil Rozsudok Okresného súdu Trnava, sp. zn. 2T/45/2022, zo dňa 20.03.2025 v rozsahu výroku o uložení trestu prepadnutia vecí podľa § 60 ods. 1 písm. a), písm. b) a písm. c) Trestného zákona a aby sám rozhodol o uložení trestu prepadnutia tých vecí, kde bolo preukázané splnenie zákonných podmienok uvedených v § 60 ods. 1 Trestného zákona, alternatívne navrhujeme, aby vec vrátil Okresnému súdu Trnava na ďalšie konanie.“

4. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie aj prokurátor, a to proti výroku o treste. Odvolanie prokurátor zahlásil písomne dňa 25.03.2025 a následne odôvodnil podaním zo dňa 19.05.2025, ktoré bolo doručené okresnému súdu dňa 20.05.2025 nasledovne (citácia):

„V trestnej veci obž. A. B., nar. XX.X.XXXX, trestne stíhaného pre za zločin neoprávneného zaobchádzania s liekmi, liečivami a zdravotníckymi pomôckami podľa § 170a ods. 1 písm. b), písm. c), ods. 2 písm. b), písm. d), písm. e) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. i), písm. j) Trestného zákona a prečin neoprávneného podnikania podľa § 251 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. § 3 Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, odvolanie podané proti rozsudku

Okresného súdu Trnava sp. zn. 21 45/2022 zo dňa 20.3.2025 — proti výroku o treste v neprospech obž. A. B., nasledovne odôvodňujem:

Podľa § 166 Trestného poriadku bol obžalovaný A. B., nar. XX. XXXX XXXX v C., bytom D. XXXX/XX, C., predtým vo výkone väzby v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby Leopoldov, rozsudkom Okresného súdu Trnava č. k. 27/45/2022 - 2802 z 12. 9. 2022 právoplatne uznaný vinným zo spáchania zločinu neoprávneného zaobchádzania s liekmi, liečivami a zdravotníckymi pomôckami podľa § 170a ods. 1 písm. b), písm. c), ods. 2 písm. b), písm. d), ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. i), písm. j) Trestného zákona v jednočinnom súbehu so zločinom neoprávneného podnikania podľa § 251 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona.

Okresný súd Trnava rozsudkom sp. zn. 2T 45/2022 z 20.3.2025 podľa § 170a ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom od 6. augusta 2024 s použitím § 36 písm. l), písm. n), písm. o) Trestného zákona, § 37 písm. h) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 39 ods. 5 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona a § 46 Trestného zákona uložil obžalovanému úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky s podmieneným odkladom výkonu trestu na skúšobnú dobu v trvaní 2 (dva) roky. Podľa § 60 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného zákona súd uložil obžalovanému trest prepadnutia zaistených vecí v súlade s návrhom prokurátora.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že po vrátení vecí odvolacím súdom na znovuprejednanie a opätovné rozhodnutie o treste obžalovaného a spôsobe jeho výkonu súd prvého stupňa odkázal na právoplatný výrok o vine obžalovaného, o ktorej bolo rozhodnuté rozsudkom č. k. 27/45/2022 - 2802 z 12. septembra 2022. Vzhľadom na skutočnosť, že v priebehu konania po vrátení vecí došlo k zmene Trestného zákona, súd považoval za potrebné výslovne uviesť, že výrok o vine sa vzťahoval na pôvodnú právnu kvalifikáciu stíhaného skutku v predmetnej trestnej veci. Súd taktiež postupoval v intenciách ustanovenia § 2 ods. 1 Trestného zákona upravujúceho časovú pôsobnosť Trestného zákona. Zákonodarcu v citovanom ustanovení upravuje, že pokiaľ by v medziobdobí od spáchania skutku do momentu rozhodovania o treste, eventuálne aj o vine, nadobudlo účinnosť viacero znení Trestného zákona, súdu vznikne povinnosť ukladať trest podľa Trestného zákona v znení najpriaznivejšom pre obžalovanú osobu. Z pohľadu viacerých kritérií je v danom prípade pre obžalovaného priaznivejší Trestný zákon v znení účinnom od 6. augusta 2024. S týmto postupom a rozhodnutím súdu sa nestotožňujem. Zároveň uvádzam, že s výrokom trestu prepadnutia (zaistených) vecí v zmysle § 60 ods. písm. a), b) a c) Trestného zákona sa stotožňujem, nakoľko ho považujem za zákonný a dôvodný. V tejto trestnej veci tak nastala situácia, kedy vina bola uznaná podľa Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku a vyhlásenia rozhodnutia prvostupňového súdu z 12.9.2022 a trest bol uložený podľa zákona účinného od 06.08.2024, ktorý bol pre obžalovaného priaznivejší.

Zastávam názor, že nie zákonný postup a rozhodnutie súdu, kedy je obžalovaný uznaný za vinného podľa Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku a aby následne súd prvého stupňa ukladal trest podľa Trestného zákona účinného v čase rozhodovania súdu. Trestný zákon je nutné pri výroku o vine a treste brať ako celok, t. j. nie je možné posúdiť výrok o vine podľa starého Trestného zákona a výrok o treste podľa nového Trestného zákona. Vždy sa musí postupovať tak, že sa použije vo všetkých smeroch buď len právo platné v čase činu alebo len právo neskoršie (R 32/1951).

Z vyššie uvedených dôvodov navrhujem, aby odvolací súd zmenil rozsudok Okresného súdu v Trnava sp. zn. 2T 45/2022 zo dňa 20.3.2025 v napadnutej časti a uložil obžalovanému podľa v zmysle § 170a ods. 3, § 36 písm. l), § 37 písm. h), § 38 ods. 2, § 41 ods. 1 Trestného zákona účinného do 6.8.2024 úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.“

5. K odvolaniu prokurátora sa vyjadril obhajca JUDr. Štefanka podaním zo dňa 02.06.2025 nasledovne (citácia):

„Vážený súd,

v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvalo bytom D. XX, XXX XX C., (ďalej aj ako „obžalovaný“), vedenej na Okresnom súde Trnava, pod sp. zn.: 2T/45/2022, bol dňa 20.03.2025 na hlavnom pojednávaní vydaný Rozsudok Okresného súdu Trnava, sp. zn. 2T/45/2022 (ďalej len „rozsudok“), na základe ktorého došlo k odsúdeniu obžalovaného v trestnej veci pre zločin Neoprávneného zaobchádzania s liekmi, liečivami a zdravotníckymi pomôckami podľa § 170a ods. 1, ods. 2 Trestného zákona v súbehu s prečinom Neoprávneného podnikania podľa § 251 ods. 4 Trestného zákona, za čo bol obžalovaný odsúdený:

- Podľa § 170 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2 a § 39 ods. 5 Trestného zákona, na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky. - Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a §

50 ods. 1 Trestného zákona sa obžalovanému trest odňatia slobody podmienične odložil so skúšobnou dobou v trvaní 2 (dva) roky.

- Podľa § 60 ods. 1 písm. a), písm. b) a písm. c) Trestného zákona bol obžalovanému uložený trest prepadnutia vecí.

Okrem odvolania obžalovaného proti rozhodnutiu o uložení trestu prepadnutia vecí, podal odvolanie aj prokurátor Krajskej prokuratúry v Trnave (ďalej len „odvolanie prokurátora“).

Odôvodnenie odvolania prokurátora bolo obhajcovi doručené dňa 26.05.2025.

Obžalovaný využíva svoje právo a v stanovenej lehote sa vyjadruje k odvolaniu prokurátora nasledovne: Prokurátor odôvodnil svoje odvolanie stručným spôsobom v predposlednom odseku na strane 2 odôvodnenia odvolania zo dňa 19.05.2025. Prokurátor v rámci odôvodnenia namietal to, že: „nie je zákonný postup a rozhodnutie súdu, kedy je obžalovaný uznaný za vinného podľa Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku a aby následne súd prvého stupňa ukladal trest podľa Trestného zákona účinného v čase rozhodovania súdu. Trestný zákon je nutné pri výroku o vine a treste brať ako celok, t.j. nie je možné posúdiť výrok o vine podľa starého Trestného zákona a výrok o treste podľa nového Trestného zákona. Vždy sa musí postupovať tak, že sa použije vo všetkých smeroch buď len právo platné v čase činu alebo len právo neskoršie (R 32/1951).“

Prokurátor v prvom rade v rámci svojho odvolania nezdôvodnil, prečo by v prípade aplikácie iba jedného Trestného zákona nemala byť na prípad obžalovaného aplikovaná iba právna úprava aktuálne účinného Trestného zákona, ktorý je pre obžalovaného priaznivejší. Argumentácia prokurátora by tak bola aspoň v súlade s hmotnoprávnou úpravou (§ 2 ods. 1 Trestného zákona), ktorá je nadradená aj procesnoprávnej úprave.

Podstatou odvolania prokurátora je teda argumentácia, že obžalovanému mal byť uložený trest podľa právnej úpravy účinnej ku dňu vynesenia výroku o vine (12.09.2022), a nie podľa právnej úpravy, ktorá nadobudla účinnosť medzičasom, pred rozhodnutím o treste (20.03.2025).

Obžalovaný považuje uvedenú argumentáciu za neakceptovateľnú. Bolo by v rozpore so zásadami trestného práva a právneho štátu, aby bol obžalovanému pri aktuálne účinnej trestnej sadzbe 3-8 rokov ukladaný trest podľa trestnej sadzby účinnej v čase spáchania skutku, teda 5-12 rokov.

Problematikou na argumentácii prokurátora je v prvom rade to, že vôbec neodlišuje medzi ukladaním trestu a posudzovaním trestnosti. Navyše pokiaľ by aj chcel tieto posudzovať spolu, tak by mali byť jednoznačne posudzované v prospech obžalovaného. Trestné právo hmotné by v tomto ohľade malo mať za každých okolností prednosť pred trestným právom procesným, teda procesný postup obžalovaného (ktorý sa v konaní pred sudom priznal a proti výroku o vine teda nepodával odvolanie), nemôže zmarit jednu zo zásadných zásad trestného práva. 10. Podľa § 2 ods. 1 Trestného zákona platí, že:

„Trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší.“

V zmysle § 2 ods. 1 Trestného zákona sa trest má ukladať podľa zákona priaznivejšieho pre páchatel'a. V zmysle aktuálne účinného Trestného zákona nemohol páchatel'ovi súd uložiť tak prísny trest, ako navrhuje prokurátor v odôvodnení svojho rozhodnutia (navyše tak prísny trest nebol obžalovanému uložený ani podľa predchádzajúcej právnej úpravy). 12. Z citovaného ustanovenia Trestného zákona vyplýva, že zákonodarcu jasne rozlišuje dve fázy pri rozhodovaní súdu:

- posúdenie trestnosti činu a

- uloženie trestu, pričom (pokiaľ je to priaznivejšie pre páchatel'a) pre každú z nich môže byť rozhodujúci iný zákon, a to v závislosti od ich časovej účinnosti a priaznivosti pre páchatel'a.

Názor prokurátora, že výrok o vine a treste je potrebné posudzovať ako nerozlučný celok v neprospech páchatel'a, nie je v súlade s gramatickým, systematickým ani teleologickým výkladom ustanovenia § 2 ods. 1 Trestného zákona.

V predmetnej veci je rozhodujúce, že trest bol ukladaný dňa 20.03.2025, teda po nadobudnutí účinnosti novej právnej úpravy, ktorá je pre obžalovaného zjavne priaznivejšia. V tomto časovom okamihu preto vznikla súdu zákonná povinnosť aplikovať tú právnu úpravu, ktorá je pre páchatel'a priaznivejšia.

Obžalovaný ďalej upriamuje pozornosť na to, že napriek tomu, že sa v rozsudku spravidla vyhlasuje výrok o vine a treste spoločne, právne ide o dve samostatné výroky, o čom svedčí napríklad aj možnosť podania odvolania len proti výroku o treste alebo len proti výroku o vine. Ak by išlo o nedeliteľný celok, takáto procesná možnosť by logicky nemohla existovať.

Zároveň platí, že v prípadoch, kde sa rozhoduje o treste v osobitnom konaní (napr. v prípade návratu vecí po odvolaní len v časti o treste), súd vždy aplikuje aktuálne účinnú úpravu, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia a to bez ohľadu na to, kedy bol v minulosti uznaný za vinného.

Odkazujeme aj na právny názor Krajského súdu v Bratislave, ktorý v rámci Rozsudku sp. zn. 3To/49/2019 zo dňa 06.08.2019 zrušil na podklade odvolania obžalovaného iba výrok o treste, pričom skonštatoval, že výrok o vine zo spáchania zločinu podľa § 212 Trestného zákona účinného do 01.08.2019 už nadobudol právoplatnosť v konaní pred súdom prvého stupňa a preto pre obžalovaného priaznivejšiu zmenu Trestného zákona možno uplatniť len pri výroku o treste. Krajský súd preto zrušil výrok o treste a obžalovanému následne uložil trest podľa § 212 Trestného zákona účinného od 01.08.2019. Obžalovaný bol tak uznaný za vinného za zločin podľa Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku a trest mu už bol ukladaný za prečin podľa Trestného zákona účinného v čase rozhodovania odvolacieho súdu. Krajský súd v Bratislave v predmetnom Rozsudku vychádzajúc zo zákonnej zásady ukladania trestov vyjadrenej v citovanom ustanovení § 2 ods. 1 Trestného zákona dospel k záveru, že výrok o treste napadnutého rozsudku z dôvodu zmeny právnej úpravy nezodpovedá právnemu stavu účinnému v čase rozhodovania odvolacieho súdu. Súd aplikujúc § 2 ods. 1 Trestného zákona v danej veci zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a uložil obžalovanému trest odňatia slobody podľa neskoršieho znenia Trestného zákona, ktoré je pre obžalovaného priaznivejšie, pretože trestná sadzba pri daných znakoch skutkovej podstaty je 6 mesiacov až 3 roky, na rozdiel od staršej právnej úpravy, kedy bola 3 až 10 rokov. Predmetný rozsudok je príkladom toho, že pokiaľ je to v prospech páchatel'a, súdy môžu rozhodovať o trestnosti činu a o ukladaní trestu izolovane. 20. Aj pokiaľ by bolo akceptované, že sa má aplikovať jeden právny režim podľa jedného Trestného zákona, v žiadnom prípade nemôže byť aplikovaný ten, ktorý je jednoznačne v neprospech obžalovaného.

V tomto ohľade je argumentácia prokurátora neakceptovateľná. Taký výklad by bol v priamom rozpore so zásadou retroaktivity v prospech páchatel'a, ktorá je základným princípom trestného práva a má aj ústavný rozmer (čl. 50 ods. 6 Ústavy SR; čl. 7 Európskeho dohovoru o ľudských právach).

Za absolútne neprijateľné považujeme, že prokurátor vo svojom odvolaní de facto požaduje prísnejší trest pre obžalovaného z dôvodu, že sa obžalovaný k skutku priznal, prejavil ľútosť a spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní (to totiž bolo dôvodom rozhodnutia o vine obžalovaného). Takýto výklad by znamenal, že obžalovaný je sankcionovaný za svoju otvorenosť a konštruktívny prístup k trestnému konaniu. Tento postup by odporoval nielen zmyslu trestného práva ako represívneho, ale zároveň aj resocializačného nástroja, ktorý by mal podporovať priznanie, ľútosť a spoluprácu ako poľahčujúce okolnosti.

Treba podotknúť, že novelizáciou Trestného zákona nedošlo k dekriminalizácii skutku, ani k zmene jeho trestnosti. Zmenené boli výlučne trestné sadzby, a to smerom v prospech páchatel'a, čo má bezpochyby za následok priaznivejšiu právnu úpravu vo vzťahu k ukladanému trestu. Preto súd, rozhodujúci o treste po nadobudnutí účinnosti novej úpravy, nemá právomoc ignorovať túto skutočnosť, a musí takúto priaznivejšiu úpravu aplikovať ex offio v súlade s § 2 ods. 1 Trestného zákona a s judikatúrou slovenských aj európskych súdov.

Z vyššie uvedených dôvodov je zrejmé, že:

- Súd bol povinný aplikovať priaznivejšiu právnu úpravu bez ohľadu na predchádzajúce rozhodnutie o vine.

- Výklad prokurátora vedie k absurdnému a nespravodlivému výsledku, ktorý penalizuje obžalovaného za to, že sa priznal a spolupracoval.

- Aj v prípade jednotného právneho režimu nemôže byť aplikovaný prísnejší zákon, ak medzičasom nadobudla účinnosť úprava zmierňujúca trestné sadzby.

Obžalovaný navrhuje, aby odvolací súd odvolanie prokurátora zamietol ako nedôvodné a potvrdil zákonnosť a správnosť postupu súdu prvej inštancie pri ukladaní trestu obžalovanému. Vzhľadom na vyššie uvedené má obžalovaný za to, že súd prvej inštancie postupoval v súlade so zákonom, keď pri ukladaní trestu aplikoval právnu úpravu účinnú v čase rozhodovania o treste, pokiaľ bola táto úprava pre páchatel'a priaznivejšia. Tento postup je v súlade so znením § 2 ods. 1 Trestného zákona, judikatúrou, ako aj základnými zásadami trestného práva, vrátane zásady retroaktivity v prospech páchatel'a.

V tomto vyjadrení opakovane spomínané znenie § 2 ods. 1 Trestného zákona o aplikácii priaznivejšej právnej úpravy pre páchatel'a vychádza z Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. 27. Trestné právo nesmie byť aplikované extenzívnym spôsobom v neprospech obvineného.

(Rozsudok ESĽP (Veľká komora) Scoppola proti Taliansku (č. 2), č. 10249/03 zo 17. septembra 2009) Daná zásada je obsiahnutá aj v Ústave SR. V zmysle Článku 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky: „Trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.“

Obžalovaný na záver uvádza, že za absolútne neprimeraný považuje návrh prokurátora, aby bol obžalovanému zo strany odvolacieho súdu uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní

5 rokov. Takýto trest možno označený za neprimeraný aj v prípade aplikovania zákona spôsobom, ktorý požaduje prokurátor v odôvodnení svojho odvolania. Obžalovaný upriamuje pozornosť na to, že neoprávneným zaobchádzaním s liekmi nepoškodil nikoho zdravie a zákazníci obžalovaného boli naopak spokojní s tovarom, ktorý pochádzal z činnosti obžalovaného, aj keď táto činnosť v konečnom dôsledku naplnila znaky trestnej činnosti.

Z uvedených dôvodov navrhujeme, aby odvolací súd odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietol podľa § 319 Trestného poriadku.“

6. K odvolaniu prokurátora sa vyjadril obhajca JUDr. Gráčik podaním zo dňa 05.06.2025 nasledovne (citácia):

„Vážení súd, bolo mi doručené odvolanie prokurátora Krajskej prokuratúry v Trnave zo dňa 19.05.2025, ktoré podal (a následne aj odôvodnil) proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 20.03.2025, č. k. 2T/45/2022 – 3149. Bola mi daná možnosť vyjadriť sa k tomuto odvolaniu v lehote 10 dní od doručenia výzvy súdu. Túto možnosť využívam a k odvolaniu prokurátora Krajskej prokuratúry v Trnave uvádzam nasledovné skutočnosti.

Prokurátor v rámci znenia svojho odvolania namieta, že výrok o treste mal byť ukladáný podľa znenia Trestného zákona účinného do 06.08.2024

S uvedeným názorom prokurátora Krajskej prokuratúry v Trnave nie je možné súhlasiť.

V prvom rade uvádzam, že v časti výroku o treste, ktorým mi bol / a

- podľa ustanovenia § 170a ods. 2 Trestného zákona účinného v znení od 06.08.2024 s použitím § 36 písm. l), písm. n a písm. o) Trestného zákona, ustanovenia § 37 písm. h) Trestného zákona, ustanovenia § 38 ods. 2 Trestného zákona, ustanovenia § 39 ods. 5 Trestného zákona, ustanovenia § 41 ods. 1 Trestného zákona a ustanovenia § 46 Trestného zákona uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky,

- podľa ustanovenia § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona výkon trestu odňatia slobody podmienene odložený,

- podľa ustanovenia § 50 ods. 1 Trestného zákona určená skúšobná doba v trvaní 2 (dva) roky, v celom rozsahu súhlasím a stotožňujem sa aj s odôvodnením, ktoré je vo vzťahu k tejto časti výroku o treste uvedené v rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 20.03.2025, č. k. 2T/45/2022 – 3149. Z mojej strany bolo podané odvolanie len vo vzťahu k výroku o treste prepadnutia veci (v celom rozsahu tohto výroku, to zn. prepadnutie veci podľa ustanovenia § 60 ods. 1 písm. a), písm. b) aj písm. c) Trestného zákona), ako aj proti konaniu, ktoré vyhláseniu rozsudku predchádzalo.

Prokurátor Krajskej prokuratúry v Trnave, vychádzajúc zo znenia odôvodnenia odvolania, podal toto odvolanie bez uvedenia konkrétnych tvrdení, ktoré by sa akokoľvek týkali výsledkov vykonaného dokazovania, resp. ktoré by sa akokoľvek týkali mojej osoby, v kontexte toho, či je trest, ktorý mi je uložený primeraný alebo nie. Odvolanie prokurátora je odôvodnené výslovne len s poukazom na novelizáciu Trestného zákona účinnú od 06.08.2024 a tým, že podľa jeho názoru musí byť aj výrok o treste posúdený podľa právnej úpravy platnej v čase, kedy bolo rozhodnuté o výroku o vine.

Uvedené konštatovanie nenachádza oporu v zákone. Okresný súd Trnava v znení napadnutého rozsudku odkázal na ustanovenie § 2 ods. 1 Trestného zákona, to zn. na to isté ustanovenie, na ktoré odkazovala aj obhajoba počas vedenia konania pred súdom prvého stupňa, ktoré bolo zdôrazňované práve v súvislosti s tým, podľa akej právnej úpravy má súd postupovať pri rozhodovaní o treste.

Výklad, aký poskytuje prokurátor je v priamom rozpore s ustanovením § 2 ods. 1 Trestného zákona a žiadnym, ani extenzívnym výkladom nie je možné dospieť k správnosti tvrdení prokurátora. Svoju argumentáciu v podstate neodôvodnil ani žiadnym poukazom na iné zákonné ustanovenie, ktoré by predstavovalo výnimku z časovej pôsobnosti Trestného zákona, ako je upravená v znení ustanovenia § 2 ods. 1 Trestného zákona. Preto je nutné vyhodnotiť odvolanie prokurátora ako nedôvodné.

S prihliadnutím na uvedené skutočnosti preto navrhujem, aby bolo odvolanie prokurátora zamietnuté postupom podľa ustanovenia § 319 Trestného poriadku.“

7. Na tomto mieste je vhodné uviesť, že v trestnej veci obžalovaného B. už raz rozhodol prvostupňový súd, a to rozsudkom zo dňa 12.09.2022, č.k. 2T/45/2022-2802, kedy bol obžalovaný uznaný vinným zo spáchania zločinu neoprávneného zaobchádzania s liekmi, liečivami a zdravotníckymi pomôckami podľa § 170a ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. b), písm. d), ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. i), písm. j) Trestného zákona v jednočinnom súbehu so zločinom neoprávneného podnikania podľa § 251 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona v nadväznosti na vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Obžalovanému bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere tri roky s podmienene odloženým výkonom a probačným dohľadom na skúšobnú dobu v trvaní tri roky, povinnosť spočívajúca v príkaze zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie a trest

prepadnutia vecí podľa § 60 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Trestného zákona. Pri ukladaní trestu odňatia slobody súd priznal obžalovanému dve poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. l), písm. n) Trestného zákona, jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona a aplikoval § 39 ods. 1 Trestného zákona na mimoriadne zníženie trestu, keď vzhľadom na mimoriadne okolnosti prípadu v podobe výkonu opatrovateľskej činnosti o jeho strýka a starostlivosti o maloletého syna z pozície jediného živého rodiča.

8. Krajský súd v Trnave (ďalej aj len ako „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) uznesením č. k. 5To/127/2022 - 2905 z 19. januára 2023 na podklade odvolania podaného prokurátorom zrušil rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu. V odôvodnení okrem iného uviedol, že určite nemôže byť mimoriadnou okolnosťou prípadu to, že obžalovaný má jedného maloletého syna ani vykonávanie opatrovateľskej činnosti k strýkovi, obzvlášť, keď obžalovanému smrť matky jeho syna v roku 2016 ani vykonávanie opatrovateľskej činnosti k strýkovi nezabránili v páchaní trestnej činnosti, ktorej sa mal dopúšťať najmenej od roku 2017. Pomermi páchatel'a sa rozumie osobné a osobnostné hodnotenie osoby, ktorá charakterizuje osobu páchatel'a ako objekt trestu a tiež okolnosti, pre ktoré je rovnaký trest pre rôznych páchatel'ov citeľný. Zdôraznená bola potreba rozlišovania významu a úlohy väzby a trestu a nepreceňovanie vyhlásení obžalovaného na hlavnom pojednávaní. Nedostatočným spôsobom sa okresný súd vysporiadal s okolnosťami uloženia trestu prepadnutia vecí. Nie je zrejmé, z akého dôvodu bol tento trest uložený, okresný súd navyše ponecháva na výber každú z variant dôvodu uloženia takéhoto trestu a to použitie vecí na spáchanie trestného činu, určenie vecí na spáchanie trestného činu a aj tú, že vec je výnosom z trestnej činnosti. Úlohou okresného súdu po vrátení vecí bolo nanovo rozhodnúť o treste obžalovaného pri dôslednom riadení sa zásady požiadavky náležitosti zistenia skutkového stavu vecí tak, aby bez dôvodných pochybností bolo možné vo veci spravodlivo rozhodnúť o treste obžalovaného a tak aby skutkového zistenia vo vzťahu k rozhodnutiu o treste nevzbudzovali pochybnosti o svojej správnosti.

9. Po vrátení vecí okresný súd nariadil hlavné pojednávanie a na tomto rozhodol napadnutým rozsudkom. Voči nemu, ako už bolo vyššie uvedené, podali odvolanie tak obžalovaný ako aj prokurátor a poškodený.

10. Na rozhodnutie o odvolaniach nariadil odvolací súd verejné zasadnutie, ktoré sa vykonalo v neprítomnosti obžalovaného, ktorý súhlasil s vykonaním verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti. Verejné zasadnutie sa vykonalo v prítomnosti prokurátora. Obhajca obžalovaného JUDr. Gráčik bol substitučne zastúpený Mgr. Martinom Lieskovským (ďalej len „obhajca Mgr. Lieskovský“). a obhajca obžalovaného JUDr. Štefanka bol substitučne zastúpený Mgr. Matejom Žúborom (ďalej len „obhajca Mgr. Žúbor“). Predsedníčka senátu podala na základe spisov správu o stave vecí, zameranú na otázky, ktoré treba riešiť. Prokurátor v konečnom návrhu uviedol, že navrhuje odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné a zároveň žiada krajský súd, aby rozhodol o odvolaní krajskej prokuratúry tak, ako je uvedené v odôvodnení odvolania. Obhajca obžalovaného Mgr. Lieskovský uviedol, že čo sa týka odvolania krajskej prokuratúry, navrhuje toto zamietnuť podľa § 319 Trestného poriadku a čo sa týka odvolania obhajoby vo vzťahu k výroku o prepadnutí vecí navrhuje, aby krajský súd vyňal jednotlivé veci zo zoznamu vecí, voči ktorým bol uložený trest prepadnutia vecí tak, ako je uvedené v odôvodnení odvolania. Obhajca obžalovaného Mgr. Žúbor uviedol, že v plnom rozsahu trvá na odvolaní obžalovaného. Proti výroku o uložení trestu prepadnutí vecí má za to, že orgány činné v trestnom konaní neuniesli dôkazné bremeno ohľadne splnenia podmienok na prepadnutia nimi špecifikovaných vecí. Ďalej odkazuje na odôvodnenie odvolania zo dňa 21.05.2025. Ohľadne odvolania krajskej prokuratúry toto považuje za nedôvodné a v rozpore so znením § 2 ods. 1 Trestného zákona, podľa ktorého sa má trest ukladať podľa priaznivejšej právnej úpravy. Navrhuje teda, aby odvolací súd vyhovel odvolaniu obžalovaného a aby zamietol odvolanie krajskej prokuratúry.

11. Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

- a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
- b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,
- d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,
- e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo
- f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

12. Krajský súd ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podali obžalovaný, prokurátor a poškodený ako oprávnené osoby, v zákonnej lehote a proti výroku, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný.

13. Napadnutým rozsudkom okresný súd, po predchádzajúcom zrušení jeho rozhodnutia a vrátení veci na opätovné prejednanie a rozhodnutie vo výroku o treste, opätovne rozhodoval o treste a spôsobe jeho výkonu. Na rozdiel od predchádzajúceho rozhodnutia, kedy bol obžalovanému uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere tri roky s podmieneným odkladom výkonu a probačným dohľadom na skúšobnú dobu v trvaní tri roky, povinnosť spočívajúca v príkaze zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie a trest prepadnutia vecí podľa § 60 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Trestného zákona, tentokrát bol obžalovanému uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere dva roky s podmieneným odkladom výkonu na skúšobnú dobu v trvaní dva roky a trest prepadnutia vecí podľa § 60 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Trestného zákona.

K odvolaniu prokurátora

14. Špecifikom prejednávaného prípadu je skutočnosť, že obžalovaný (aj keď ten len vo vzťahu k trestu prepadnutia vecí) aj prokurátor podaným odvolaním nenapadol výrok o vine, ale len výrok o treste. Predmetom právneho posúdenia odvolacieho súdu bola tá skutočnosť, či v dôsledku novelizácie Trestného zákona v znení účinnom od 6.8.2024, možno tieto ustanovenia Trestného zákona aplikovať na prejednávaný prípad a v akom rozsahu (výrok o vine, výrok o treste, výrok o ochrannom opatrení), keďže nové znenie právnej úpravy je pre obžalovaného priaznivejšie.

Krajský súd ako súd odvolací zároveň vychádza z právneho názoru, že pre jeho závery je irelevantné, či výrok o vine nebol napadnutý z dôvodu nemožnosti podania odvolania obžalovaným voči výroku o vine (prijatie vyhlásenia o vine obžalovaného súdom) alebo z dôvodu nevyužitia práva obžalovaného alebo prokurátora podať odvolanie voči výroku o vine v zákonnej lehote. Podstatné je, že napadnutý rozsudok bol súdom prvého stupňa vyhlásený a odvolanie voči nemu bolo podané len proti výroku o treste.

Zároveň je nevyhnutné uviesť, že výrok o vine nie je závislým výrokom vo vzťahu k výroku o treste (rovnako ako k výroku o ochrannom opatrení, či výroku o náhrade škody), a preto prípadné zrušenie výroku o treste nemá za následok potrebu zrušenia výroku o vine, ako je tomu v opačnom prípade (viď. § 321 ods. 2 Trestného poriadku).

Ustanovenia Trestného poriadku pri odvolacom konaní upravujú dva základné procesné postupy odvolacieho súdu uvedené v § 316 ods. 3 Trestného poriadku a § 317 Trestného poriadku.

Prvý procesný postup, upravený v ustanovení § 316 ods. 3 Trestného poriadku, uvádza taxatívne špecifikované chyby konania, ktoré majú v prípade ich zistenia za následok taký procesný postup odvolacieho súdu, v zmysle ktorého je odvolací súd povinný zrušiť napadnutý rozsudok (v celom rozsahu) a vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Zároveň je nevyhnutné uviesť, že sa jedná o dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1, písm. b), písm. c), písm. d) Trestného poriadku, aj keď dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) je formulovaný širšie ako dôvod na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 písm. b) Trestného poriadku. V rámci tohto procesného postupu odvolacieho súdu je irelevantné, voči ktorému výroku bolo podané odvolanie (výrok o vine, výrok o treste), pretože zákonodarca, po zistení niektorej z taxatívne uvedených chýb konania, ukladá odvolaciemu súdu povinnosť zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Druhý procesný postup je upravený v ustanovení § 317 Trestného poriadku a je založený na tzv. obmedzenom revíznom princípe. Aplikácia tohto zákonného ustanovenia predpokladá nesplnenie podmienok na postup podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku. Aj z gramatického výkladu ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku je zrejmé, že hovorí o nezrušení rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku a následne o prieskume zákonnosti a odôvodnenosti napadnutých výrokov rozsudku (užší pojem ako pojem rozsudok, ktorým treba rozumieť všetky výroky, ktoré rozsudok obsahuje), proti ktorým odvolateľ podal odvolanie. Predmetné zákonné ustanovenie v druhej vete § 317 ods. 1 Trestného poriadku používa aj pojem chyba a rozlišuje medzi chybami, ktoré odvolateľ vytýka a chybami, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Z dôvodu potreby rozlišovania medzi napadnutými výroky a chybami napadnutých výrokov má odvolanie z obsahového hľadiska dve časti, a to tzv. kvantitatívnu časť odvolania, ktorej zodpovedá povinnosť odvolateľa špecifikovať, ktoré výroky rozsudku napáda a či napáda aj konanie, ktoré rozsudku predchádzalo (viď. § 311 Trestného poriadku) a následne kvalitatívnu časť odvolania, teda povinnosť (s výnimkou obžalovaného a poškodeného) označiť chyby, ktoré podľa jeho názoru napadnuté výroky obsahujú (viď. § 311 ods. 2 Trestného poriadku).

Obmedzený revízny princíp znamená, že odvolací súd je oprávnený v odvolacom konaní preskúmať len výroky, ktoré odvolateľ odvolaním napadol a následne zistiť, či tieto výroky neobsahujú chyby, ktoré by zakladali niektorý z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Trestného zákona (s výnimkou § 371 ods. 1 písm. b), písm. d) Trestného poriadku, ktoré sú totožné s dôvodmi na zrušenie rozsudku podľa § 316 ods. 3 písm. a), písm. c) Trestného poriadku) alebo chyby, ktoré odvolateľ v podanom odvolaní uvádza. V prípade ak odvolateľ označí výrok, proti ktorému odvolanie podáva, avšak neoznačí jeho chyby, odvolací súd napadnutý výrok preskúma len z hľadiska existencie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Zároveň je potrebné uviesť, že v prípade ak je napadnutým výrokom len výrok o vine, je odvolací súd v zmysle § 317 ods. 2 Trestného poriadku povinný preskúmať (minimálne z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku) aj výrok o treste a ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Tento záver vyplýva aj z ustanovenia § 316 ods. 3 písm. a), písm. c) Trestného poriadku, ktoré označuje minimálne dva dovolacie dôvody, pre ktoré je potrebné zrušiť celý rozsudok a to bez ohľadu na výrok, ktorý je podaným odvolaním napadnutý a bez ohľadu na chyby, ktoré sú napadnutému rozsudku odvolateľom vytýkané. V prípade, ak by mali všetky chyby napadnutého rozsudku, ktoré zakladajú dôvod na podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku (minimálne tie, ktoré sa týkajú konania, ktoré rozsudku predchádzalo alebo výroku o vine) byť dôvodom na zrušenie celého rozsudku, teda aj výroku o vine, ktorý nebol podaným odvolaním napadnutý, museli by byť uvedené v § 316 ods. 3 Trestného poriadku, pretože sa jedná o taxatívny výpočet zákonodarca.

Zároveň oprávnenie odvolacieho súdu po postupe podľa § 317 Trestného poriadku zrušiť len napadnutý výrok (príp. výroky, ktoré na zrušený výrok nadväzujú) vyplýva aj z ustanovenia § 321 ods. 2 Trestného poriadku, podľa ktorého ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Vzhľadom na vyššie uvedenú právnu úpravu § 316, § 317, § 321 Trestného poriadku, podľa názoru odvolacieho súdu, nemožno potrebu aplikovania novej, pre obžalovaného priaznivejšej, právnej úpravy, považovať za dôvod na revíziu výroku o vine, ktorý podaným odvolaním nebol napadnutý, pretože tento dôvod na zrušenie rozsudku nie je uvedený v § 316 Trestného poriadku a jeho prieskumu postupom podľa § 317 Trestného poriadku bráni obmedzený revízny princíp odvolacieho konania.

V prípade opačného výkladu, podľa ktorého by boli chyby rozsudku (pri existencii dovolacích dôvodov) dôvodom na revíziu výroku o vine, ktorý nebol podaným odvolaním napadnutý, malo by to za následok povinnosť odvolacieho súdu revidovať každý výrok, a to bez ohľadu na obsah odvolania odvolateľa a rozsah prieskumu, ktorý podaným odvolaním požaduje (v takomto prípade by ustanovenie § 316 ods. 3 Trestného poriadku bolo nadbytočné). V zmysle tohto výkladu druhej vety § 317 ods. 1 Trestného poriadku by bolo možné na podklade odvolania voči výroku o treste zrušiť aj výrok o vine v konaní, kde

urobil odvolateľ vyhlásenie o vine, a to minimálne z dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (ak vychádzame z toho, že dovolanie je prípustné len z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku). Takýto procesný postup však negoval Najvyšší súd Slovenskej republiky v stanovisku trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. júna 2019, Tpj 26/2019 v bode II., podľa ktorého súd sa musí v rámci splnenia povinnosti podľa § 34 ods. 5 Trestného poriadku pri poučení podľa § 257 ods. 1 Trestného poriadku presvedčiť, či bol obvinený v skoršom priebehu konania poučený aj o takej úprave trestnej sadzby podľa ustanovení uvedených v treťom a štvrtom odseku bodu I., ktorá v jeho prípade prichádza do úvahy. V prípade negatívneho zistenia súd poučenie vykoná, inak môže byť následne splnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (v nadväznosti na § 257 ods. 5 Trestného poriadku). Dotknutú chybu nemožno odstrániť v rámci konania o odvolaní proti výroku rozsudku o treste po prijatí vyhlásenia o uznaní viny, nakoľko obvinenému musí byť novovytvorená možnosť také vyhlásenie neurobiť, pričom trest musí byť uložený v rámci trestnej sadzby súladnej so zákonom.

Keďže odvolací súd zastáva názor, že v prípade podania odvolania voči výroku o treste nemožno revidovať výrok o vine, musel sa odvolací súd zaoberať tým, či možno, s poukazom na novelu Trestného zákona, revidovať len výrok o treste, príp. iný výrok podliehajúci revíznej právomoci odvolacieho súdu. Podľa § 2 ods. 1 Trestného zákona sa trestnosť činu posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší.

V predmetnom zákonom ustanovení je medzi pojmi trestnosť činu a trest použitá kumulatívna spojka „a“, ktorá súdu stanovuje povinnosť posudzovať trestnosť činu a trest ukladať podľa znenia Trestného zákona účinného od spáchania trestného činu až do vynesenia rozsudku (vrátane rozsudku odvolacieho súdu), ktorý je pre páchatel'a priaznivejší.

Ak by bola medzi trestnosťou činu a trestom spojka „alebo“, mohol by si súd v každom prípade vybrať medzi tým, podľa akého znenia Trestného zákona posúdi vinu a podľa akého znenia Trestného zákona uloží trest. Zákonodarcu použitím spojky „a“ preferuje/prikazuje, aby bola trestnosť činu posudzovaná a trest ukladaný podľa rovnakého znenia Trestného zákona.

Pri podaní odvolania len proti výroku o treste je v prípade novely Trestného zákona naplnená dikcia § 2 ods. 1 Trestného zákona, pretože trestné konanie nie je ukončené a ukladanie trestu podľa nového Trestného zákona je pri väčšine aktuálnych ustanovení Trestného zákona pre obžalovaného priaznivejšie (výnimka napr. § 212 ods. 2 Trestného zákona).

Ustanovenie § 2 ods. 1 Trestného zákona možno vyložiť dvomi spôsobmi.

Ak by sme trvali na tom, že použitie spojky „a“ predstavuje imperatív zákonodarcu, od ktorého sa nie je možné odchýliť, nebolo by možné, v prípade ak výrok o vine nie je možné preskúmať (§ 317 ods. 1, § 321 ods. 2 TP) a prieskumu podlieha len výrok o treste, ukladať trest podľa nového znenia Trestného zákona, čo nereaguje na požiadavku zákonodarcu aplikovať priaznivejšiu právnu úpravu.

Ďalšou možnosťou je vykladať § 2 ods. 1 Trestného zákona a použitie spojky „a“ ako príkaz zákonodarcu posudzovať trestnosť činu a trest ukladať podľa priaznivejšieho Trestného zákona len v prípade, ak je to procesne možné (podanie odvolania voči výroku o vine, príp. zavedenia plného revízneho princípu do odvolacieho konania) a v prípade ak to procesne možné nie je (podanie odvolania len voči výroku o treste a obmedzený revízny princíp) možno podľa priaznivejšieho Trestného zákona uložiť trest, ktorý predstavuje primárny zásah do práv a slobôd obžalovaného, a to z dôvodu, aby bol naplnený zámer zákonodarcu spočívajúci v zmiernení trestnej represie. Tento výklad (teda možnosť posudzovania trestnosti činu a ukladania trestu podľa dvoch rôznych znení Trestného zákona) je podporený znením § 2 ods. 2 Trestného zákona, podľa ktorého páchatel'ovi možno uložiť taký druh trestu, ktorý dovoľuje uložiť zákon účinný v čase, keď sa o trestnom čine rozhoduje, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie. V tomto prípade zákonodarcu ukladá súdu povinnosť aplikovať znenie Trestného zákona účinného v čase, keď sa o trestnom čine rozhoduje na výrok o treste (druh trestu a jeho výmera), bez ohľadu na výrok o vine a znenie Trestného zákona, podľa ktorého bol tento výrok právne posúdený, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.

Napokon je potrebné v tejto súvislosti poukázať aj na § 438k ods. 7 Trestného zákona, ktorým zákonodarcu, osobitným procesným postupom podľa § 405a a § 405b Trestného poriadku, napriek právoplatnosti rozsudku, bez akejkoľvek zmeny výroku o vine, vzťahuje novú právnu úpravu aj na výroky o treste, ktoré boli právoplatne uložené za trestné činy, ktoré aktuálne trestnými činmi nie sú. Ani zákonodarcu nezvolil procesný postup, ktorým by zasahoval do právoplatného výroku o vine, ale zvolil cestu zásahu do výkonu trestu vykonávaného za skutok, ktorý už nie je trestným činom alebo zrušenia výroku o treste a uloženie trestu len za skutky, ktoré sú v súbehu a sú trestnými činmi aj

podľa novelizovanej právnej úpravy. Interpretácia ustanovenia § 2 ods. 1 Trestného zákona, ktorú zvolil odvolací súd, tak kopíruje filozofiu zákonodarcu eliminovať dôsledky zásahu do práv dotknutej osoby, ktoré podľa aktuálnej právnej úpravy nie sú nevyhnutné, a to pri rešpektovaní princípu právnej istoty.

Napriek tomu, že záver, ku ktorému dospel odvolací súd, môže mať v niektorých prípadoch za následok iné postavenie odvolateľa ako v prípade ak by bol zrušený aj výrok o vine, je nevyhnutné zdôrazniť, že nemožnosť preskúmania výroku o vine je zapríčinená procesným postupom odvolateľa, ktorý buď odvolanie do viny nepodal, alebo dal vyhlásenie o vine a podanie odvolania voči výroku o vine jeho osobou je zo zákona vylúčené. V oboch týchto prípadoch sa jedná o slobodné rozhodnutie odvolateľa, ktorému sú dôsledky jeho procesného postupu vopred známe (poučenie pred vyhlásením viny a poučenie o opravnom prostriedku).

Tento výklad zároveň umožňuje rovnakým spôsobom postupovať aj pri procesnom postupe súdu podľa § 166 Trestného poriadku, podľa ktorého súd, ktorý rozhoduje znovu vo veci, v ktorej skorší rozsudok bol na základe odvolania, dovolania alebo návrhu na obnovu zrušený len čiastočne, uvedie v novom rozsudku iba tie výroky, pre ktoré o veci znovu rozhoduje. Na súvislosť týchto výrokov s výrokmi, v ktorých zostal skorší rozsudok nedotknutý, pritom poukáže.

Výklad zvolený odvolacím súdom by tak umožňoval prvostupňovému súdu v prípade, keby mu bola pred účinnosťou novely Trestného zákona vrátená vec na ďalšie konanie len v časti výroku o treste, uložiť obžalovanému trest podľa novej právnej úpravy, ak by bola pre obžalovaného priaznivejšia, pretože by si to nevyžadovalo aj revíziu výroku o vine, ktorý by už bol v čase rozhodovania prvostupňového súdu o treste právoplatný, pričom tento benefit je na mieste z dôvodu, že trestné konanie nebolo skončené pre pochybenie prvostupňového súdu vo výroku o treste. Rovnaký záver platí aj pre prípady, ak by v dovolacom konaní alebo v konaní o obnove konania bol vo výroku o treste zrušený rozsudok prvostupňového alebo odvolacieho súdu. Tento benefit pre obžalovaného je rovnako namieste z dôvodu, že napadnutý rozsudok bol zrušený pre pochybenie súdu (dovolacie konanie) alebo z dôvodu existencie nových dôkazov, ktoré by odôvodňovali uloženie iného trestu (obnova konania). Vo všetkých troch procesných situáciách sa zároveň jedná o pokračovanie trestného konania, v ktorom sa vykonáva k výroku o treste dokazovanie.

Na rozdiel od vyššie uvedených opravných prostriedkov tento procesný postup nemožno uplatniť na postup podľa § 405b Trestného poriadku pri úhrnnom alebo súhrnom treste, pretože v tomto prípade neprichádza k zrušeniu výroku o treste z dôvodu pochybenia súdu, ale z dôvodu dobrodenia zákonodarcu, ktorý ním eliminuje dôsledky uloženia a výkonu trestu za trestné činy, z ktorých minimálne jeden podľa novej právnej úpravy už trestným činom nie je a minimálne jeden stále zostáva trestným činom. Zároveň sa nejedná o pokračovanie v trestnom konaní, pretože k výroku o treste sa už nevykonáva dokazovanie, ale súd je povinný uložiť nový trest bez ohľadu na skutok, ktorý podľa novej právnej úpravy už nie je trestným činom. Práve z dôvodu, že k zrušeniu výroku o treste prichádza výlučne v prospech obžalovaného pre zánik trestnosti činu z dôvodu zmeny zákona, nemožno za trestný čin, ktorý je trestným činom aj podľa novej právnej úpravy, ukladať trest podľa novej právnej úpravy, a to aj v prípade, ak by zaň bolo možné uložiť miernejší trest. Zákonodarca toto ustanovenie vzťahol len na tresty uložené za trestné činy, ktoré podľa novej právnej úpravy trestnými činmi nie sú a doposiaľ neboli vykonané, pričom tresty uložené za trestné činy, ktoré naďalej zostali trestnými činmi, aj keď prišlo k zmierneniu trestných sadzieb, či k rozšíreniu možností uloženia alternatívnych trestov, za ich spáchanie, ponechal neupravené, čím stanovil mantinely zásahu do princípu právnej istoty a tieto nie je možné interpretáciou rozšíriť. V prípade súbehu trestnej činnosti je tak potrebné pri ukladaní trestu v rámci postupu podľa § 405b Trestného poriadku ukladať trest podľa znenia Trestného zákona účinného v čase, ktoré aplikoval prvostupňový, príp. odvolací súd vo svojom rozsudku.

V prípade opačného výkladu ustanovenia § 2 ods. 1 Trestného zákona, teda nevyhnutnosti posudzovania trestnosti činu a ukladania trestu podľa rovnakého znenia Trestného zákona, by prvostupňový súd musel po zrušení výroku o treste v konaní o odvolaní, dovolaní, či obnove konania ukladať trest podľa starej právnej úpravy, keďže nie je oprávnený zmeniť už právoplatný výrok o vine. Rovnako by v tomto prípade nebolo možné revidovať výrok o vine ani v prípade odvolacieho konania iniciovanému proti výroku o treste, pretože odvolací súd by musel zrušiť výrok o vine v rozsudku, ktorý už odvolacím prieskumom prešiel. Zrušenie výroku o vine odvolacím súdom by v tomto prípade predstavovalo skôr mimoriadny opravný prostriedok ako riadny opravný prostriedok, keďže by ním bol zrušený právoplatný výrok, ktorý už odvolacím prieskumom prešiel, príp. nebol v prvom odvolacom konaní vôbec napadnutý. Rovnako by v tomto prípade, napriek dôvodnosti podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolanie, obnova konania) nebolo možné v prospech obžalovaného zohľadniť novú právnu úpravu, a to napriek tomu, že prišlo k pochybeniu súdu, v dôsledku ktorého by prišlo k zakonzervovaniu právneho stavu v neprospech obžalovaného.

Odvolačný súd pri svojej argumentácii vychádza z právneho názoru, že s výnimkou možnosti zrušenia napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, má nepodanie odvolania voči výroku o vine obdobné dôsledky, ako nadobudnutie právoplatnosti tohto výroku pri postupe podľa § 166 Trestného zákona.

Odvolačný súd zároveň poznamenáva, že niektoré pochybenia prvostupňového súdu alebo skutkové zistenia odvolacieho súdu v rámci odvolacieho konania, môžu vyvolať potrebu oprávnenia odvolacieho súdu zasiahnuť aj do výroku o vine, ktorý nebol podaným odvolaním napadnutý a jeho zrušenia, či vykonania jeho zmeny, avšak toto oprávnenie odvolacieho súdu nemožno, podľa názoru odvolacieho súdu, dosiahnuť interpretáciou súčasných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich odvolacie konanie, ale vyžaduje si zásah zákonodarcu (rozšírenie § 316 ods. 3 Trestného poriadku a ustanovenie § 316 ods. 4 Trestného poriadku, ktoré by z taxatívne uvedených dôvodov umožňovalo zrušenie napadnutého rozsudku v celom rozsahu a rozhodnutie odvolacieho súdu (napr. zmena zákona a pod.).

15. Z uvedeného vyplýva, že postup okresného súdu, ktorý v napadnutom rozsudku ukladal trest podľa Trestného zákona účinného od 6.8.2024, považuje krajský súd za správny. Na podklade podaného odvolania prokurátora, ktorý podal odvolanie čo do výroku o treste v neprospech obžalovaného, posudzoval krajský súd primeranosť ukladaného trestu a dospel k záveru, že nevzhladol skutočnosti, ktoré by bolo možné podradiť pod pomery páchatelia alebo okolnosti prípadu, odôvodňujúce mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona. Zároveň však, ani napriek urobenému vyhláseniu o vine v zmysle § 257 Trestného poriadku, nebol naplnený dôvod pre mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 5 Trestného zákona. Vždy ide o možnosť, nie povinnosť súdu využiť zmierňujúce ustanovenie, a je na posúdení súdu a vyhodnotení ďalších skutočností, či je možné v tom ktorom prípade k mimoriadnemu zníženiu a v akom rozsahu, pristúpiť. Podľa názoru krajského súdu v prípade obžalovaného nie je mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody namieste a to z dôvodov spočívajúcich v osobe obžalovaného, ale aj závažnosť prejednávanej trestnej činnosti (spáchanie viacerých trestných činov – z toho jedného zločinu). Obžalovaný má dva záznamy v registri trestov, z tohto v jednom prípade sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený. Má však veľké množstvo udelených sankcií za spáchanie priestupkov – 29, pričom išlo o priestupky proti občianskemu spolunažívaniu, aj v cestnej premávke. Krajský súd sa nestotožňuje so záverom okresného súdu, ktorý nevzhladol skutočnosť, ktorá by bránila mimoriadnemu zníženiu trestu pre obžalovaného. Okresný súd konštatoval, že od prepustenia obžalovaného z väzby nebolo zaevidované žiadne porušenie právneho poriadku zo strany obžalovaného, ani porušenie podmienok probačného dohľadu. Podľa krajského súdu však okolnosti urobeného vyhlásenia o vine a priznanie viacerých poľahčujúcich okolností v prípade obžalovaného odôvodňuje uloženie trestu na samej spodnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby, k čomu by v prípade neurobeného vyhlásenia o vine súd nepristúpil. A to práve s ohľadom na doterajší život obžalovaného, a na závažnosť spáchanej trestnej činnosti.

K odvolaniu obžalovaného

16. K trestu prepadnutia veci mal vykonaným dokazovaním okresný súd v dostatočnej miere preukázané, že predmetné veci, zaistené pri domovej prehliadke na O. XX E. G., pri prehliadke nebytových priestorov na K. XX E. G. a prehliadke osobného motorového vozidla značky BMW X5 xDrive30d, patrili obžalovanému. Podľa výroku trestu prepadnutia veci časť vecí podľa okresného súdu bolo použitých na spáchanie trestnej činnosti, časť bola určená na spáchanie trestného činu a časť je výnosom trestnej činnosti. K obrane obžalovaného okresný súd uviedol, že znaleckým dokazovaním bolo preukázané, že v notebooku značky Lenovo sa nachádzali materiály, ktoré priamo súviseli s páchaním trestnej činnosti.

17. K dvojročnému príjmu, notebooku a finančnej hotovosti okresný súd poukázal na to, že obžalovaný mal mať mesačný príjem zo stíhanej trestnej činnosti počas stíhanej doby štyroch rokov v priemere 5.000 – 10.000 eur, na druhej strane svedkyňa M. N. mala zo svojich finančných prostriedkov kúpiť dvojročné hodinky a našetriť devätnásťtisíc eur. Tieto jej tvrdenia podľa okresného súdu nekorešponujú s ďalšími vykonanými dôkazmi, „keď Daňový úrad Trnava eviduje za predmetné obdobie piatich rokov jediné daňové priznanie s deklarovávaným príjmom „nie v obzvlášť závažnej výške“, za ďalšie obdobie daňové priznanie podané nebolo“. K finančným prostriedkom, za ktoré mala ďalej svedkyňa nakúpiť hodinky ako darček obžalovanému v Českej republike, urobil okresný súd rovnaký záver, že šlo o výnos z trestnej činnosti, a preto aj hodinky sú výnosom z trestnej činnosti. K zaistenej finančnej hotovosti u obžalovaného dospel okresný súd k rovnakému záveru, pretože tvrdenia svedkyne o našetrení si považoval za nereálne.

18. Obhajoba zdôraznila zásadu zodpovednosti prokurátora za dokázanie viny obžalovaného. K notebooku a tvrdeniu okresného súdu, že sa v ňom podľa vykonaného dokazovania nachádzali materiály, ktoré mali priamo súvisieť s páchaním trestnej činnosti, namietali, že okresný súd neuviedol

z akého znaleckého dokazovania má táto skutočnosť vyplývať, ani nešpecifikoval o aké materiály má ísť. Súd sa ani žiadnym spôsobom nevysporiadal s tvrdením svedkyne N., že notebook patrí jej.

19. S uvedenou námietkou sa krajský súd stotožňuje. Okresný súd k veciam, vo vzťahu ku ktorým uložil trest prepadnutia vecí, a najmä k dôvodom uloženia v napadnutom rozsudku uviedol len jednu vetu a to, že jasne identifikoval a rozlíšil z akého dôvodu ukladá trest. Bližšie svoje úvahy k rozlíšeniu dôvodu a podmienok prepadnutia jednotlivých vecí nerozviadol. K zaistenému notebooku, tak ako namieta obhajoba, naozaj v odôvodnení len uviedol, že znaleckým dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, že v notebooku značky Lenovo sa nachádzali materiály ktoré priamo súviseli s páchaním trestnej činnosti. Nie je zrejmé ktorým znaleckým dokazovaním, ktoré zistenia, aké údaje a či v zaistenom notebooku boli zistené, identifikované. Ani krajský súd oboznámením sa s predloženým spisovým materiálom a obsahom znaleckého dokazovania nezistil skutočnosti, ktoré by námietku obhajoby vo vzťahu k notebooku vyvrátili. Nie je tiež zrejmé, ako sa okresný súd vysporiadal s námietkou obhajoby k vlastníctvu notebooku, či aj vo vzťahu k jeho tvrdenému vlastníctvu svedkyňou N. dospel okresný súd k obdobným záverom ako pri hodinkách a finančnej hotovosti, a teda že považuje za nereálne, aby svedkyňa nadobudla vzhľadom na preukázané zárobkové možnosti aj uvedený notebook.

20. V odvolaní obhajoba tiež namietala, že k hodinkám zn. Rolex a Tudor súd uviedol len to, že jediným logickým vysvetlením je, že sú výnosom z trestnej činnosti. Hodnotenie ekonomickej situácie svedkyne súdom považuje obhajoba za špekulatívne, pretože nereflektuje spoločenskú realitu na Slovensku, kde mnohí občania majú príjmy z neformálnej pomoci v rodine, prác „na dohodu“, alebo zahraničných zdrojov. Krajský súd vyhodnotil aj túto odvolaciu námietku za dôvodnú. Okresný súd nerozporoval, že vyššie uvedené hodinky zakúpila svedkyňa N. ako dar pre obžalovaného, ale uzavrel, že finančné prostriedky na ich kúpu museli vzhľadom na zárobkovú činnosť svedkyne byť výnosom z trestnej činnosti. Krajský súd sa stotožňuje s tým, že úvahy okresného súdu k tomu, že svedkyňa N. nemohla zakúpiť hodinky z iných finančných prostriedkov ako z tých, čo pochádzajú z trestnej činnosti, sú len hypotézami. Okresný súd naznačoval v odôvodnení, že deklarovaný príjem svedkyne nebol v obzvlášť závratnej výške, že podnikateľská činnosť svedkyne nebola ani zďaleka taká výnosná, a že je jediné logicky vyvoditeľné vysvetlenie na pôvod finančných prostriedkov na kúpu hodínok a to trestná činnosť. Avšak za situácie, kedy okresný súd uznal ako preukázanú skutočnosť, že hodinky zakúpila svedkyňa N., a zároveň nijakým spôsobom neidentifikoval, nezisťoval a neuviedol hodnotu predmetných hodínok, aby tak prípadne logicky poukázal na prípadný nepomer medzi reálnou možnosť svedkyne zabezpečiť kúpu hodínok z vlastných finančných zdrojov a medzi hodnotou takejto kúpy, nemožno bez ďalšieho urobiť záver o tom, že na kúpu predmetných vecí bol použitý zisk z trestnej činnosti (výnos).

21. Ako nedôvodnú však vyhodnotil krajský súd námietku, že prokurátor neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu pôvodu finančnej hotovosti vo výške 22.670 eur. Z vykonaného dokazovania podľa názoru krajského súdu možno vyvodiť záver o tom, že tieto finančné prostriedky sú predmetom prepadnutia ako výnos z trestnej činnosti. Svedčí o tom, že boli zaistené v trezore v obydlí obžalovaného, vzhľadom na jeho vyjadrenie o viacročných mesačných príjmoch z trestnej činnosti vo výške 5-10.000 eur mesačne a absenciu iného legálneho zdroja príjmov obžalovaného je možné vyvodiť logický záver o tom, že ide o výnos trestnej činnosti obžalovaného, obhajobou poukazované tvrdenia, že ide o peniaze patriace priateľke obžalovaného – svedkyňi N. vyhodnocuje krajský súd za nespôsobilé vyvrátiť záver o splnení podmienok na prepadnutie tejto finančnej hotovosti. Nie je zrejmé, a najmä preukázané, z akého dôvodu svedkyňa ukladala takúto finančnú hotovosť v trezore obžalovaného, z akého zdroja takéto finančné prostriedky svedkyne by pochádzali, keď táto neuviedla ani nepredložila žiaden konkrétny dôkaz o zdroji takejto výšky finančných prostriedkov. Vykonané dokazovanie preukázalo podanie jedného daňového priznania za obdobie rokov 2017 až 2022 s úhrnom príjmov za rok 2017 vo výške 3014,16 eur.

22. S poukazom na vyššie uvedené zistenia a závery odvolací súd vyhodnotil odvolanie prokurátora a odvolanie obžalovaného ako v časti dôvodné. Preto odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste obžalovaného a sám rozhodol, nakoľko boli na takýto postup splnené zákonné podmienky uvedené v ustanovení § 322 ods. 3 Trestného poriadku.

23. Tak ako bolo uvedené vyššie v bode 15, o treste pre obžalovaného rozhodol s použitím ustanovení § 36 až 38 a § 170a ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom od 6.8.2024. Pokiaľ ide o druh trestu a spôsob jeho výkonu, na dosiahnutie účelom trestu, ktoré sleduje ustanovenie § 34 ods. 1 Trestného zákona, považoval za zákonné uložiť obžalovanému trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby, teda vo výmere 3 (tri) roky a v súlade s rozhodnutím okresného súdu výkon trestu odňatia slobody podmienenečne odložiť na skúšobnú dobu 5 rokov, zároveň uložiť obžalovanému probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe, povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho

výcviku alebo inému výchovnému programu, príkaz zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie a v príkaz oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať. Probačný dohľad a uložené povinnosti sú možnou podporou na pozitívne správanie sa a vedenie riadneho života. Ide o nástroj zvýšenej kontroly nad obžalovaným, pričom samotný uložený probačný dohľad má aj formu kontroly dodržiavania týchto obmedzení a povinností.

24. Takto uložený trest odňatia slobody považuje súd za zákonný, primeraný, spravodlivý, bezo zvyšku napĺňajúci účel trestu v zmysle § 34 Trestného zákona, a to aj z pohľadu individuálnej prevencie či generálnej prevencie. Čo sa týka trestu prepadnutia vecí, krajský súd vyhodnotil ako dôvodné námietky obhajoby vo vzťahu k zaistenému notebooku zn. Lenovo a k hodinkám Rolex a Tudor, tak ako je uvedené v bode 16 a nasledujúce a ako nedôvodné vyhodnotil obhajobné námietky k trestu prepadnutia finančnej hotovosti. Preto o treste prepadnutia vecí rozhodol v zhode s výrokom okresného súdu s tou zmenou, že z vo výroku trestu prepadnutia uvedených (vymenovaných) vecí napadnutého rozsudku „vyňal“ notebook zn. Lenovo a hodiny Rolex a hodinky Tudor (ich presnejšia špecifikácia bola vo výroku napadnutého rozsudku).

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.